

Colecția: Trecutul de lângă noi Macheta și realizarea: LUMEA Magazin
Redactori: Anca Voican, Dinu Moraru Corectură: Mariana Paraschiv
Procesare computerizată: Dan Nedea 1 Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României j BĂDESCU, EMANUEL

j De la Vatican la Ierusalim si înapoi

Emanuel Bădescu - București LUMEA Magazin, 2003 96p.; 16 cm.
(Trecutul de lângă noi) ISBN 973-86405-5-5

© Editura LUMEA Magazin, 2003

B-dul I.C. Brătianu nr. 16-18, Sector 3, București tel.: 303.99.14; fax:
303.99.15

e-mail: lumeam@fx.ro

Emanuel Bădescu Barry Chamish

De la Vatican la Ierusalim și înapoi

LUMA

Rețelele secrete ale Vaticanului

Emanuel Bădescu

Deosebirea esențială dintre catolicism și celelalte religii sau rituri constă în gestionarea puterii lumești generate de credință. Papa este păstorul, dar și cezarul întregii lumi catolice, lulu al II-lea, de exemplu, nesfiindu-se să îmbrace armura de război și să pună mâna pe sabie. lână la pacea americană din 1919-1920, controlată - conform afirmațiilor lui Ionel Brătianu - de evrei, și la sumedenia de revoluții comuniste, puterea papală se răsfrângea și asupra capetelor încoronate de rit catolic. Ce timpuri glorioase! Și ce adversari: regii Franței, Soliman Magnificul, regii protestanți, Francmasoneria... Lupta cu aceste forțe se soldase cu umiliri și mari pierderi la nivel confesional, dar existența puterii papale nu s-a simțit niciodată mai amenințată ca în primii ani de după război. Nu mai era vorba de reforme, de dezertări sau de slăbirea autorității Sfântului Părinte, ci de ofensiva puterii financiare și revoluționare evreiești care venea, în plus, cu două ideologii atee: liberalismul și comunismul, urmărind pe două fronturi victoria supremă. Istoria părea să se repete. Evreii învinseseră Roma prin creștinism, în 1920 reluau ofensiva prin ateism...

Situația se va complica în anii interbelici, o dată cu apariția reacțiilor

antiliberales și anticomuniste care, fără excepție, au îmbrăcat haina naționalismului și care priveau spre Vatican cu ostilitate, respingând autoritatea universală a acestuia. Hitler urmărea chiar reînvierea religiei vechilor germani!

Cu toate acestea, Vaticanul a reușit să se salveze. Nu apelând la ajutorul divin, ci la exemplele oferite de trecut și la înțelepciune. A acționat cu o putere lumească, analizând potențialul fiecărei ideologii, în funcție de concluzii stabilind ierarhia priorităților. Totuși, pentru corectitudinea analizelor și a măsurilor ce se impuneau, trebuia ca informațiile să fie nu doar corecte, trebuia să fie și numeroase și din categoria celor strict secrete, în al doilea rând, avea obligația morală să-și salveze prestigiul în acele țări cu populație catolică aflate la discreția forțelor anticreștine, precum Italia fascistă, iar mai târziu Germania nazistă, și, după cel de al doilea război mondial, Polonia comunistă. Era vorba de strategii pe termen lung sau, mai exact, de strategii-tip, valabile oricând și oriunde, în câteva cazuri, Vaticanul nu s-a sfiit să creeze unele organizații după modelul organizațiilor adverse, cum a fost Opus Dei, concepută după modelul masonic. Mai mult ca niciodată cuvântul de ordine al papalității interbelice a fost „scopul scuză mijloacele”.

Așadar, anormalității care scufundase Europa în haos, Vaticanul i-a răspuns punctual și într-o manieră savantă. Dintre ideologii, periculoase rezultau că sunt comunismul și nazismul. Fascismul italian însemnând la începuturile sale Mussolini, adică o persoană și nu o ideologie în sine, putea fi adus la masa tratativelor. Așa se face sau așa s-a făcut că, în ciudadeclarațiilor belicoase la adresa lui Dumnezeu, Ducele a cedat fără cine știe ce rezistență. A fost suficient să i se manipuleze orgoliul ca, în ziua de 11 februarie 1929, cu ocazia sărbătoririi Madonei din Lourdes, papa să obțină de la Mussolini ceea ce s-a numit Acordul de la Lateran. Dintr-o singură lovitură, tot ce îi tăgăduiseră guvernele de sorginte masonică încă din 1870, a obținut papa Pius al XI-lea de la Mussolini: suveranitatea asupra Cetății Vaticanului și caracterul oficial al religiei catolice în Italia! Asta, în schimbul unei singure fraze care suna astfel: „Acela care va rezolva problema romană va fi cel mai mare om al Italiei”... Pentru cercurile

masonice lovitura a fost greu de digerat. Contra Duceului și a fascismului a fost pusă în mișcare o mașină de compromitere și de defăimare fără precedent, furia fiind cauzată și de neputința de a pune mâna pe statul italian datorită controlului absolut exercitat de tiran. Neputând ataca Vaticanul din interiorul Italiei, „forțele democratice” tutelate de Masonerie au plănuit să declanșeze atacul din Pensinsula Iberică, marea redută catolică pe care, de un secol, încercau să o cucerească, în Portugalia, la primul simptom al unei tentative de producere a haosului după tipicul masonic, armata și profesorul Antonio de Oliveira Salazar dau, la 5 iulie 1932, o lovitură de stat în urma căreia instaurează modelul fascist de tip italian, mai puțin cultul personalității lui Salazar. În numai doi ani Portugalia a fost liniștită, greva generală din ianuarie 1934, programată să se transforme într-o grevă politică, eșuând în mod lamentabil. De atunci și până la moartea lui Salazar, „forțele democratice” nu au mai cutezat să încerce o aventură destabilizatoare împotriva Portugaliei catolice. Nu tot astfel au decurs lucrurile în Spania vecină. Aici, Masoneria, fondată de ofițerii lui Napoleon, a avut structuri mult mai solide și mai influente, în plus, țara era vizată de dorința de răzbunare a evreilor pentru umilitoarea izgonire de la finele secolului al XV-lea și de creștinarea forțată, supravegheată de Inchiziție, când la conducerea ei s-a aflat Torquemada, un evreu creștinat cuprins de fanatism. Prin liberali și comuniști scopul a fost atins: s-a proclamat republica, iar din ianuarie 1932, s-a trecut la desființarea Ordinului Iezuit (ochiul Vaticanului) și la secularizarea averilor mănăstirești. De asemenea, Biserica a fost separată de stat, s-a trecut imediat la persecuția preoților și a călugărilor, în câteva cazuri, la profanarea sfintelor lăcașuri. Dintre masoni, cei de origine evreiască jubilau, eroare ce nu a trecut neobservată de cei spanioli, faptul slăbind coeziunea frățească până la câteva dezertări în tabăra catolică. Hăituit în Spania, amenințat de păgânism în Germania, catolicismul se afla pe marginea prăpastiei. În disperare de cauză, papa Pius reușește performanța încheierii, la 20 iulie 1933, a Concordatului cu Germania nazistă, act facilitat și de semnarea „pactului celor patru” (Italia, Franța, Anglia și Germania), în ziua de 15 iulie, la Roma. A fost o decizie înțeleaptă și mai ales oportună.

Ecourile Concordatului și urmele tot mai sângeroase ale aplicării Legii talionului au obligat forțele cu adevărat patriotice spaniole să se unifice. Monarhiștii, fasciștii și falangiștii se unesc în februarie 1934, act condamnat instantaneu de presa „liberă” internațională și, desigur, de cea comunistă. Sfânta răzbunare, clocită de patru secole, se afla în pericol! Pentru a-și masca ura fenomenală împotriva elementului evreiesc, Stalin intervine de partea evreilor. Situat în fruntea unui stat comunist creat de ei și a mișcării comuniste care trebuia să aștearnă la picioarele lor întreaga suflare omenească, evreii îl considerau încă o marionetă, un goim prost care joacă după cum i se cântă... Stalin i-a hrănit cu iluzii. Mărirea contingentului evreiesc cu valuri nesfârșite de răzбunători aduși de speranța susținerii staliniste se traducea în realitate prin mărirea numărului de victime potențiale, fiindcă tătucul urmărea declanșarea unui război cu naționaliștii spanioli. Războiul, de fapt, plutea în aer, nu avea nevoie decât de un impuls ca să izbucnească. Și după cum se prezentau alianțele ideologice, de partea spaniolilor creștini vor intra în luptă și Italia, și Germania. De partea evreilor ar fi fost masonii francezi și englezi și Stalin... Scenariul măcelului era savant și imposibil de detectat la data aceea. La 15 ianuarie 1936, din inițiativa Moscovei, s-a creat Frontul Popular (masoni și evrei) care, cum era lesne de bănuț, a câștigat alegerile parlamentare din 16 februarie 1936. Impulsul mult așteptat fusese dat. Simțindu-se cu spatele asigurat, președintele Manuel Azana a trecut la persecuția Bisericii și a vechilor organizații nobiliare spaniole, îndemnat de consilierii trimiși de Moscova. Excesele nu puteau să rămână fără consecințe. La 17 iulie a izbucnit rebeliunea militară: forțele patriotice și naționaliste spaniole se aflau față-n față cu forțele masonice și comuniste, a căror soartă era însă pecetluită. Pe Stalin îl interesau doar tezaurul Spaniei, expediat la Odesa în ziua de 25 octombrie 1936, și moartea cât mai multor evrei, în acest ultim scop a trimis călăi specializați în „eradicarea troțkismului”, precum Andre Marty și Antonov Ovseenco. În acest război, care a durat 1 000 de zile, au murit mult mai mulți evrei „troțkiști” din ordinul politrucilor decât de mâna falangiștilor! Măcelul evreilor a fost îngrozitor; este vorba de peste 200 000 de evrei veniți din Europa și din SUA în așa-humitele Brigăzi

Internaționale! Pe de altă parte, răzburarea lor cauzase moartea a zeci de mii de preoți și călugări catolici, bombardarea sau distrugerea a mii de biserici și mănăstiri. Teroarea antitroțkistă urma totdeauna actelor de teroare anticatolice... Conștient sau nu, Stalin răspundea peste secole ca un criptoortodox fanatic căderii Constantinopolului în mâinile cruciaților. Totuși, ura față de evrei - semiți (sefarzi) și khazari - a predominat. Teroarea începută în Spania a fost însămânțată și pe teritoriul URSS, unde s-a manifestat până în martie 1953, când a fost otrăvit sângerosul dictator, în ceea ce privește poziția Bisericii catolice după încheierea acestui război, numit pentru ocultarea Legii talionului „Războiul Civil Spaniol”, trebuie spus că acesta a avut mult de suferit. Rănilor - pierderi umane și lăcașuri de cult - au fost extrem de dificil de contabilizat. Avea nevoie de liniște. De liniște avea nevoie și Franco. Astfel, în ciuda ajutorului dat de Hitler și Mussolini, a aderării la pactul anticom-intern, Franco a refuzat să intre în război, o altă grea înfrângere a speranțelor evreiești în tentativa de răzburare pentru exodul și persecuțiile din trecut. Evitarea capcanei în care căzuse Hitler zădărnicea pentru multă vreme planurile revenirii la situația atât de favorabilă din 1936, însă adepții Legii talionului au învățat să aștepte... Pe de altă parte și Masoneria a deschis ochii, postura de instrument al răzburării evreilor deranjând mulți frați creștini, mai cu seamă de rit catolic, precum Andre Malraux, care, de la stânga dominată de evrei, a trecut fără să stea pe gânduri în tabăra gaullistă de centru-dreapta. La fel s-au petrecut lucrurile cu majoritatea masonilor spanioli, deveniți, în ciuda interdicției Masoneriei în Spania, adepți ai falangei. Și-au turnat cenușă în cap chiar și vizavi de mult încercatul Vatican. Din această tardivă *mea culpa* va rezulta misterioasa organizație Opus Dei care, cum vom vedea, va face minuni în Spania franchistă, ridicând această țară la rangul de mare putere economică.

La 9 ianuarie 1902, în orașelul Barbastro din Aragon se naște unu dintre cei mai importanți oameni ai Vaticanului, Jose Măria Escriva de Balaguer y Albas. În 1928, la trei ani de la hirotonisire, acest preot mărunt de țară, întristat de rătăcirile unor confrăți și, în egală măsură, de realitatea socială a țării sale, a înființat o organizație dedicată îndreptării situației.

Pentru a o feri de ochii și urechile adversarilor, mulți și puternici, unii - nu puțini - acționând din interiorul Bisericii Catolice, a decis ca ea să lucreze în secret, din umbră.

Modelele nu lipseau: albigenzii, rosicrucienii, iluminații, francmasonii. De la fiecare a preluat câte ceva, adoptând condiții de recrutare, strategii, metode de lucru și reguli de inițiere, cărora le-a conferit o formă specifică bisericii în slujba căreia erau puse. Escriva nu i-a uitat nici pe iezuiți, pe care, după toate probabilitățile, nu-i prea simpatiza. De la ei a luat ideea de independență față de ierarhii locali, acceptând numai suveranitatea Sfântului Părinte. Acestei organizații, repede puse pe picioare, i-a dat numele de *Opus Dei*. Dacă prin cele 999 de maxime Escriva propunea un normativ eminamente catolic structura organizației amintește izbitor de omonima ei cathară de-o parte, *numerarii*, corespondenții *perfectilor*, preoți și tot odată deținătorii secretelor organizației, de cealaltă, *supernume rarii*, corespondenții *ascultătorilor*, categorie alcătuită din civili îndemnați la preoțire pentru a accede la treapta superioară.

Trebuie făcută aici o remarcă: din 1930, în rândurile organizației au fost acceptate și femeile. Bineînțeles, datorită speciei cului regulamentului universal catolic și în general al bisericilor creștine, femeile nu aveau dreptul să viseze la promovarea în categoria numerarilor, rezervată exclusiv preoților. Nu aveau nici măcar o ierarhie, ca în monahism, mai târziu această scădere fiind unul dintre puținele aspecte de care s-au putut lega adversarii pentru a supune *Opus Dei* oprobriului public aspect ajuns la urechile lor datorită unor proteste din interior.

Revenind la categoria *numerarilor* se cuvine să subliniez că forma o elită nu doar în cadrul organizației; reprezentau practic tot ce avea mai valoros Biserica la nivel uman, recrutarea loi făcându-se cu mare grijă, mulți fiind urmăriți încă din anii studenției și îndemnați să urmeze cel puțin încă o facultate și apoi să obțină doctoratul. Facultățile vizate erau cele politehnice, economice, o pondere însemnată având-o facultatea de finanțe. *Opus Dei* era hotărâtă să concureze marea finanță evreiască, motivu majorității compromisurilor și trădărilor consemnate de-a lungu vremii, practic din secolul al XIII-lea, când papa a interzis catolicilor să se ocupe de

afaceri bancare. Era încălcarea unei enciclice, teoretic un act deosebit de grav, care a stârnit murmure și opoziție și asta în ciuda unei realități palpabile, umilitoare, care afecta libertatea de acțiune a Bisericii! Cine trăda? *Opus Dei*, care ignora o enciclică falimentară pentru lumea catolică, bizară prin ea însăși, sau cohorta de cardinali aduși la nivel de slujbași ai marii finanțe? Șirul de revoluții puse la cale de aceasta, soldate, fiecare, cu scăderea puterii și influenței papale, care divizase religios lumea occidentală, nu reprezenta nimic în ochii cardinalilor, în mod cu adevărat miraculos, tânărul Escrivă, în vârstă de numai 26 de ani, a perceput cauza misterioasă a decăderii Bisericii Catolice și măsurile de contracarare a acesteia, întâmplarea a făcut ca să trăiască pe pielea lui tentativa de suprimare a catolicismului în Spania, pusă la cale de marea finanță și de masonerie. Războiul civil i-a confirmat viziunea, de atunci anticomunismul devenind o componentă obligatorie a concepției și a regulamentului organizației *Opus Dei*. Evident, și această poziție a fost criticată, catalogată ca „reacționară”. Da, privită din acest unghi, *Opus Dei* a fost și este o organizație „reacționară”, alcătuită exclusiv din „goimi deștepți”! *Numerarii*, pentru a demonstra puritatea lor sufletească, credința și adeziunea absolută, necondiționată, la organizație aveau de îndeplinit o serie de obligații la limita suportabilității fizice și mentale. Deși *Opus Dei* nu era ordin religios, dispunea de numeroase clădiri, adevărate mănăstiri în care trăiau *numerarii*, lipsa de confort constituind un adaos la un *modus vivendi* destinat să alunge din minte ispita vieții obișnuite, catalizate de slăbiciunile lumești. Dacă se iau în calcul masa frugală, rugăciunile prelungi, întrerupte de sângeroase autoflagelări în fața unui crucifix tratat în manieră expresionistă, înfricoșătoare, ca în opera lui Griinewald, obținem o imagine aproximativă a calvarului trăit de acești oameni. Era însă alegerea lor, iar ceea ce conta era înăbușirea oricăror idealuri meschine și punerea fiecăruia în serviciul lui Dumnezeu, al societății și al congregației, căreia îi cedau până și salariul, întreaga energie și toate capacitățile intelectuale trebuia să fie canalizate către ceilalți membri ai organizației și ai națiunii, inițial spaniole. Se poate observa că Escrivă a știut perfect ce vrea și ce este necesar pentru materializarea scopurilor

propuse, ponderea credinței la nivelul unui ordin călugăresc dând o aură de sfințenie acestor scopuri aflate în afara religiei, ele ținând de social, tehnică, finanțe și comerț. Mă văd obligat să-mi exprim uimirea și să consider miraculos acest melanj paradoxal. Repet: tânărul Escriva a fost inspirat de Dumnezeu!

În ceea ce-i privește pe *supernumerari*, aceștia se puteau căsători dacă nu erau atrași de teologie și de preoție. De asemenea, ei aveau obligația să se autoperfecționeze, să pătrundă în sânul elitei, să fie numiți în posturile de răspundere pentru ca, de-acolo, să aibă posibilitatea să îndeplinească scopurile organizației, înainte de toate să contribuie la bunăstarea națiunii. Este de la sine înțeles că o parte din salariu revenea organizației. Gândită astfel, *Opus Dei* a devenit o forță de temut pentru marea finanță cu atât mai mult cu cât s-a bucurat de protecția lui Franco și de sprijinul masoneriei de rit scoțian și York imediat după tragica aventură spaniolă. *Opus Dei* a salvat Spania de la un colaps economic și social aproape iminent prin forța morală și prin cunoștințele membrilor săi și cu ajutorul masonic de care am amintit. La 6 martie 1950, congresul SUA aprobă aderarea Spaniei la Planul Marshall, iar după o lună și jumătate ONU anulează rezoluția de condamnare a regimului franchist din 12 decembrie 1946. Urmează pe aceeași linie de destindere încheierea pactului militar hispano-american la 26 septembrie 1953, iar în 1958 Spania devine membră a Fondului Monetar Internațional și a Băncii Mondiale, agenții acestor instituții în această țară fiind membri ai *Opus Dei*... Un an mai târziu se semnează acordul de la Washington, SUA recunoscând stabilitatea economică a Spaniei și performanțele economice ale acesteia sub conducerea miniștrilor proveniți din rândul *Opus Dei* în anii ce au urmat, urcușul a fost vertiginos, Spania devenind o mare forță economico-financiară. Singurii care se încăpățâneau să conteste aceste realizări fiind „comuniștii spanioli” aflați în exil la Moscova. Pozând în oameni de stânga, deși nu vizau decât Legea Talionului, au reușit să păcălească încă o dată pe goimii proletari și să organizeze câteva greve, mai ales printre minerii din Asturia.

Din 1953 *Opus Dei* a depășit frontierele Spaniei, practic o dată cu încheierea, la 27 august, a concordatului dintre Spania și Vatican. În ciuda

protestelor unor „buni catolici” - goimi proști se găsesc pe toate drumurile - papa Pius al XH-lea a recunoscut meritele organizației fondate de Escriva, acesta fiind invitat să locuiască la Vatican. Era ceva asemănător cu exportul de revoluție, în câțiva ani organizația va cuprinde Europa, America Latină, coloniile franco-belgiene din Africa, Filipine, va număra asociații de mare forță în SUA și în Canada. Prin anii 90 se spune că ar fi existat peste 80 000 de *numerari*, o cifră exorbitantă dacă ținem seama de modul de viață impus de Escriva. În criză de argumente, presa mării finanțe a numit în derâdere *Opus Dei* cu formula „Mafia Sfântă”... Nu a luat nimeni în seamă această prostie, cu atât mai mult cu cât Escriva murise la 26 iunie 1975, în chilia lui de la Roma, în neagră sărăcie, de fapt după cum trăise întreaga sa viață. Dar meritele acestui om de excepție vor fi recunoscute de Vatican abia sub pontificatul lui Ioan Paul al II-lea. Admirația marelui polonez față de el depășește limitele normalului: înainte de a mulțumi cardinalilor care l-au ales papă, el s-a rugat la mormântul lui Escriva! Mai mult, noul papă a impus ignorarea vechilor norme de beatificare și canonizare, Escriva fiind canonizat într-un timp record, la 6 octombrie 2002. Acțiunea invizibilă a organizației *Opus Dei* revigorase Vaticanul; Ioan Paul al II-lea va duce mai departe această acțiune însă pe față, aceste două forțe realmente miraculoase contribuind decisiv la prăbușirea sângeroasei păcăleli comuniste a luptei de clasă. Deși invizibilă și strict secretă, *Opus Dei* rămâne cea mai pozitivă rețea a Vaticanului, din rândurile sale provenind Raymond Barre și Michel Poniatowski, numeroși membri ai Parlamentului european și ai ONU. *Opus Dei* patronează varii instituții internaționale, bănci elvețiene, cât și fundații. Fundația „Hans Seidel” este un exemplu: ea acționează și în România, în zonele catolice, implicându-se uneori dincolo de regulile stabilite de Escriva ca o adepta a „liniei Huntington”. *Opus Dei* nu a luptat niciodată contra integrității statului care a găzduit-o...

*

În timpul războiului de dezmembrare a Iugoslaviei s-a: susținut că ar fi fost implicat și Ordinul de Malta, sugerându-se - la adăpostul necunoașterii realității istorice - intervenția Vaticanului în dispută. Criteriul religios al războiului conferea acestei știri valoare informativă,

credibilitatea fiind susținută de împrejurările obținerii ei: cineva răstăcise o servietă cu documente. Naționalitatea agentului sau în slujba cărui serviciu secret lucra nu erau dezvăluite, nu s-a precizat nici serviciul care prelucrase datele și le furnizase presei, date din care rezulta fără dubii implicarea Ordinului de Malta.

Ortodocșii, musulmanii și comuniștii iugoslavi aveau, în fine, pe cine să-și verse focul pentru dezastrul în care fusese aruncată țara lor. Cum era posibil ca niște călugări și un stat „fără tunuri”, a cărui unică menire era tocmai slujirea păcii, să acționeze din umbră cu scopuri sângeroase, nu se întreba nimeni. Din fericire, la fel ca în cazul atentatului asupra papei Ioan Paul al II-lea, a intervenit Mossadul. Agenții israelieni au demontat - tot cu ajutorul presei - punct cu punct această tentativă de intoxicare. Evreii au multe polițe de plătit, inclusiv rușilor și americanilor, nu numai catolicilor și musulmanilor. Legea Talionului nu le îngăduie să-i uite și să-i ierte pe cei care le-au făcut vreodată vreun rău, iar pogromurile și linșajul chiar nu pot fi iertate. De aceea gesturile lor de restabilire a adevărului și a dreptății în favoarea unei terțe puteri, națiuni sau persoane nu trebuie privite ca atare, ci ca pe o răzbunare pe puterea, țara sau persoana dovedite a fi cu adevărat în culpă. Așa se explică neașteptata intervenție „în favoarea” Vaticanului a Mossadului. Era o poliță plătită Rusiei? Dar acuzarea Rusiei era făcută indirect, tot prin inculparea Ordinului de Malta...

Cu excepția masonilor și a cavalerilor de Malta, puțini sunt aceia care știu că de două sute de ani activează două ordine cu această titulatură, unul fiind ortodox și în serviciul Rusiei, celălalt catolic și în slujba Vaticanului: doar cel din urmă, cu tot caracterul lui secret, este cunoscut profanilor! Dublul crea confuzia spre profitul Rusiei, care acționa liniștită. Ea intoxicase opinia publică iugoslavă fără să catadicsească să falsifice documentul compromițător pentru Ordinul de Malta. Mossadul nu a făcut decât să precizeze apartenența reală a ordinului incriminat! Întrucât ramura catolică a Ordinului de Malta este - după unele surse - în mod real utilizată de Vatican în acțiuni secrete, cum au fost contribuția la îndepărtarea lui Salvador Allende și susținerea generalului Augusto Pinochet, deși era mason de rit scoțian, se cuvin unele precizări, înainte de orice trebuie

stabilit când și în ce condiții a apărut ramura catolică. Răspunsul este mai simplu decât se poate presupune. Doar un șir de întâmplări, dintre care numai una imprevizibilă, în 1793, în timpul primei revoluții care a permis evreilor și burgheziei să ocupe un loc convenabil în ierarhia socială a unui stat european de mare calibru precum Franța, Adunarea Națională a votat în unanimitate interzicerea Ordinului de Malta pe teritoriul francez. Decizia aparținuse unor asasini însetați de sânge, până nu de mult indivizi periferici, disprețuiți de nobilime pentru ceea ce reprezentau, dar și pentru lașitate. Evident, și această decizie era o răzbunare, iar pentru cei obișnuiți să tragă sforile din umbră - tipică Legii Talionului. Cinci ani mai târziu, în drum spre Egipt, sub pretextul aprovizionării cu apă, Napoleon a ocupat Malta. Din revista Leș *Etudes traditionnelles*, numărul 416 din 1969, aflăm amănuntele capitulării. Astfel, Marele Maestru Ferdinand von Hompesch a semnat la Palatul Parisio-Moscatti un document care începea cu aceste cuvinte: „Cavalerii Sfântului Ioan de Ierusalim remit armatei franceze orașul și forturile Maltei. De asemenea, ei renunță în favoarea Republicii Franceze la dreptul de suveranitate și de proprietate pe care îl posedă atât asupra insulei Malta, cât și asupra insulelor Gozo și Camino”. În memoriile sale, împăratul spune că falnicii cavaleri „au fost vânduți”... Au rămas pe insulă cavalerii trecuți de 60 de ani, ceilalți fiind obligați să se exileze. Unde? în Rusia. Nu în statele italiene sau în Imperiul habsburgic catolic, ci în Rusia țaristă! Pare de necrezut și totuși așa s-au petrecut lucrurile. Nu se știe nici dacă a intervenit papa Pius al VI-lea...

Cum a fost posibil să se întâmple o deraiere de asemenea proporții? Predecesorul lui von Hompesch, Marele Maestru Emmanuel de Rohan, încheiase în 1797, ultimul său an de conducere a Ordinului, o înțelegere cu țarul Pavel I în care se stipula fondarea ramurii ruse „pe timpuri eterne”. La 12 iunie 1798, la nici un an de la încheierea tratatului cu imperiul rus, Malta capitula și, cu excepția bătrânilor, toți cavalerii luau drumul Rusiei. Ajunși la dispoziția țarului, au fost obligați să-i accepte pretențiile, în locul lui von Hompesch, Marele Maestru catolic, s-a ales în această demnitate însuși Pavel I, primul Mare Maestru de religie ortodoxă al Ordinului de Malta. Mai mult, țarul a modificat și stema imperiului, vulturul bicefal

purta în cioc crucea Ordinului de Malta - pe timpul domniei sale - înconjurată de opt țepi. Țarul a fondat și un nou Mare Priorat ortodox. A treia Romă deținea acum și cel mai important ordin religios al lumii occidentale! Țarii care i-au urmat pe tron lui Pavel au acordat atenția cuvenită acestei victorii: au creat un regiment de cavaleri guarzi cu misiunea să servească drept gardă a suveranului și un corp de paji de Malta, care făceau spionaj în palatele familiei imperiale...

Se pare că faimoasa campanie a lui Napoleon în Rusia, din iunie-octombrie 1812, a avut drept cauză secretă recuperarea Ordinului - soarta cavalerilor catolici era necunoscută - și confiscarea documentelor înființării ramurii ruse - condiția obținerii iertării papei Pius al VI-lea după excomunicarea din 1809. În anul 1813, împăratul încheia un nou concordat cu papa! Încercase, deși fără succes și cu prețul vieții a peste 500 000 de oameni, să recupereze Ordinul și arhiva lui. Înfrângerea a fost privită la Roma ca o pedeapsă dumnezeiască, cu atât mai mult cu cât se datorase exclusiv iernii. Ordinul de Malta legitim rămânea însă în familia Romanov... Este interesant de observat că, între 1968 și 1977, Mare Maestru al Ordinului de Malta ortodox a fost prințul Nicolae de România, înrudit cu Romanovii pe linie maternă și botezat de țarul Nicolae al II-lea. Deci Ordinul există!

Papa Pius al VII-lea nu s-a împăcat niciodată cu această corupere a iluziei ordin. Campania lui Napoleon din 1812 a fost un exemplu. După capitularea garnizoanei franceze în fața flotei britanice în septembrie 1800, papa a apelat la cavalerii rămași pe insula Malta pentru refacerea continuității Ordinului, considerând afirmarea lui Pavel în funcția de Mare Maestru ca pe o erezie. Ordinul de Malta nu putea fi decât catolic! A căutat să profite cât mai mult de pe urma politicii marilor puteri, din nefericire schimbătoare de la o zi la alta. La adăpostul fragil al Păcii Perpetue din 1802, papa a cerut și obținut de la țarul Alexandru I coroana, sigiliul și spada Ordinului de Malta, numind imediat un Mare Maestru în persoana lui Ioan de Tomassi. A fost o numire impusă, nu și statutară, întrucât bătrânii cavaleri, fiind mai puțini decât era permis de regulament pentru convocarea Conventului, au decis să trăiască în conformitate cu vechile

idealuri ecumenice, refuzând așadar să se supună hotărârii papale. Au acceptat doar titlul de Locotenent Mare Maestru, valabil până astăzi. Iată pe scurt istoria celor două ramuri ale Ordinului de Malta, pe necunoașterea căreia a mizat Rusia în anul 1993.

Dacă ar fi să-i dăm crezare lui Ary Ben Menashe, agent al Mossadului sub conducerea lui Rafi Eitan și specialist în decriptarea documentelor secrete, Ordinul de Malta a avut un rol însemnat în complotul anticomunist din Chile, care, precum se știe, s-a soldat cu asasinarea sau sinuciderea lui Salvador Allende. Deși nu-mi explic cum a fost posibil să încalce regulile stabilite de fratele Gerard de Tune în anul 1100, pe când rege al Ierusalimului era Balduin I. Agentul israelian i-a întâlnit pe cavaleri în orașul Dignidad din apropierea capitalei Santiago, unde ajunsese pe urmele unui traficant de arme, Carlos Cardoen, unul dintre furnizorii armatei irakiene. Or, acolo trăiau emigranți germani, majoritatea luterani! Acceptând totuși ca adevărată această inadvertență, trebuie spus că faptul care i-a dat de bănuît lui Menashe a fost importanța acordată de generalul Pinochet acestei localități, pe care o vizita frecvent înainte, dar mai ales după îndepărtarea lui Allende de la putere. Rapoartele sale au atras în 1975 protestul organizației Amnesty International și al... Vicariatului pentru solidaritatea Bisericii Catolice din Chile. Se afirma în acele rapoarte că în beciurile din Dignidad erau torturați și asasinați opozanții regimului, în primul rând socialiștii și comuniștii.

Pinochet știa el ce știa. Hal Hendrix, agent CIA angajat al ziarului *Miami News*, i-a oferit documente indiscutabile privind metodele folosite de comuniști când sunt la putere. Generalul avea datoria să curme din fașă un pericol potențial pentru națiunea chiliană, mai puțin pentru trântorii și golanii chilieni. De altfel, CIA lucra din 1970 contra lui Allende, încă dinaintea câștigării alegerilor de către cel care primise Premiul Lenin pentru pace în 1972. Și nu numai CIA acționase preventiv. Marea Lojă chiliană, din rândurile căreia făceau parte atât Allende, cât și generalul Pinochet, a lucrat cu sârg împotriva transformării acestei țări într-un imens lagăr de exterminare. Suferințele fraților sub dictaturile comuniste aveau valoarea unui avertisment care excludea îndoielile. Așa stând lucrurile,

Marea Lojă a depus toate eforturile imaginabile pentru izgonirea comuniștilor de la putere. Pinochet nu a uitat sprijinul și cu prilejul aniversării a 113 ani de la fondare, a venit personal la templu, ca președinte și nu ca frate, conform noului său statut politic. „Sunt sigur că masoneria chiliana se va întări acum, în aceste momente prin care trece Republica noastră, consecința lungilor ani de sterile jocuri antagoniste, când administrația marxistă încetase de a mai respecta instituțiile și amenința valorile esențiale ale națiunii noastre”, a spus, printre altele, generalul Pinochet în sernn de recunoștință. Unde sunt cavalerii de Malta? Să fi lucrat într-un așa de profund secret încât să nu-i fi remarcat nimeni în vreun document? Sau bănuiala agentului israelian nu a avut acoperire în realitate? Sau, ca mai târziu în Iugoslavia, este vorba de ramura rusă?

Bătălia pentru Ierusalim

Bany Chamish

Israelienii nu au fost poate niciodată interesați să afle care era teologia Bisericii Romano-Catolice sau a Vaticanului cu privire la „sfârșitul zilelor”. Evreii înșiși nu se preocupă prea mult de ce se va întâmpla când va veni momentul „Gog și Magog”. Nu au absolut nimic de-a face cu „lumea viitoare”, ci sunt puternic ancorați în concret și în prezent. Și bine fac.

Totuși, important nu este ceea ce gândesc evreii. Important este ceea ce crede Vaticanul și de ce.

Iudaismul, ca și gândirea evreiască modernă, nu caută să cunoască fundamentele catolicismului și nici măcar să analizeze rațiunile profunde ce motivează „pretențiile teologice” ale catolicilor, în loc să luăm în serios argumentele catolicilor, preferăm să ne amuzăm între noi atunci când auzim vorbindu-se de ceremonii și rituri obscure ale catolicismului, convinși fiind că această religie este doar o formă de păgânism, cu practicile sale de „a mânca sfânta azimă” sau de a stropi cu „apa botezului” capul oamenilor. Poate fi o formă de păgânism, dar nu asta contează cu adevărat. Contează ce cred catolicii și ce înțeleg ei să facă astfel încât ceea ce cred să devină realitate.

Pinochet știa el ce știa. Hal Hendrix, agent CIA angajat al ziarului *Micimi News*, i-a oferit documente indiscutabile privind metodele folosite de

comuniști când sunt la putere. Generalul avea datoria să curme din fașă un pericol potențial pentru națiunea chiliana, mai puțin pentru trântorii și golanii chilieni. De altfel, CIA lucra din 1970 contra lui Allende, încă dinaintea câștigării alegerilor de către cel care primise Premiul Lenin pentru pace în 1972. Și nu numai CIA acționase preventiv. Marea Lojă chiliana, din rândurile căreia făceau parte atât Allende, cât și generalul Pinochet, a lucrat cu sârg împotriva transformării acestei țări într-un imens lagăr de exterminare. Suferințele fraților sub dictaturile comuniste aveau valoarea unui avertisment care excludea îndoielile. Așa stând lucrurile, Marea Lojă a depus toate eforturile imaginabile pentru izgonirea comuniștilor de la putere. Pinochet nu a uitat sprijinul și cu prilejul aniversării a 113 ani de la fondare, a venit personal la templu, ca președinte și nu ca frate, conform noului său statut politic. „Sunt sigur că masoneria chiliana se va întări acum, în aceste momente prin care trece Republica noastră, consecința lungilor ani de sterile jocuri antagoniste, când administrația marxistă încetase de a mai respecta instituțiile și amenința valorile esențiale ale națiunii noastre”, a spus, printre altele, generalul Pinochet în semn de recunoștință. Unde sunt cavalerii de Malta? Să fi lucrat într-un așa de profund secret încât să nu-i fi remarcat nimeni în vreun document? Sau bănuiala agentului israelian nu a avut acoperire în realitate? Sau, ca mai târziu în Iugoslavia, este vorba de ramura rusă?

Israelienii și evreii nu înțeleg instituția Vaticanului. Conform locurilor comune reiterate de reprezentanții ministerelor israeliene sau de media convențională, „cele două părți sunt animate de dorința sinceră de a face bine”; și asta-i tot. Cât privește problemele bilaterale ce pot exista între Israel și Vatican, media israeliene nu se arată deloc interesate. S-ar putea deci ca un acord secret să fi fost încheiat între Vatican și statul Israel, iar israelienii să nu afle niciodată nimic!

Ceea ce, de fapt, s-a și întâmplat!

Materialul își propune să arate cum s-a ajuns la acest acord și care sunt intențiile reale ale Vaticanului în ce privește Israelul și Orașul Vechi al Ierusalimului. Totodată, vă va dezvălui cine sunt oamenii politici care și-au luat anumite angajamente față de Vatican în legătură cu problema

controlului asupra Oraşului Vechi.

Toate negocierile şi reuniunile s-au desfăşurat în secret. Ceea ce a reţinut atenţia mass-media în perioada respectivă, adică între anii 1992 şi 1995, au fost Acordurile de la Oslo. De fapt, ele erau doar praf în ochii opiniei publice. Ce era cu adevărat important se petrecea la Vatican. Negocierile de la Oslo n-au fost decât o manevră de diversiune, o „capcană de prins ciocârliei”, dacă vreţi.

Care este obiectivul real al Vaticanului?

Nu se poate ca Vaticanul să vrea doar „acces la locurile sfinte” din Ierusalim pentru că el are deja acest drept. Legea sraeliană îi recunoaşte chiar o jurisdicţie legală asupra tuturor instituţiilor sale, ca şi asupra bunurilor pe care le deţine a Ierusalim, în plus, când aceste „locuri sfinte” se aflau sub urisdicţia iordanienilor, între anii 1948 şi 1967, nici un papă i-a cerut vreodată „internaţionalizarea Ierusalimului”.

De fapt, despre altceva este vorba. Biserica Romano-”atolică are nevoie ca anumite evenimente de care este nteresată să se desfăşoare în faţa lumii; să poată proclama că,Mesia a revenit”! Bineînţeles, pentru evrei, acest Mesia:atolic va fi la fel de fals cum se preupune că este şi primul esia pentru noi. Lucru puţin important. Ceea ce ar trebui -i preocupe pe israelieni este obiectivul real al Vaticanului. Iată cum văd Biserica Catolică şi Vaticanul evenimentele iitoare:

Nu se preocupă să cunoască planurile reale ale)umnezeului Israelului, ceea ce înseamnă că sunt gata, dacă rebuie, să fabrice propria lor versiune a faptelor. Vaticanul iu va ezita să recurgă la fraudă. Puţin îi interesează. Contează lumai obiectivul lor, pe care evreii din Israel ar trebui să-l cunoască mai bine. Este capital pentru fiecare dintre noi ştie ce urmăreşte Vaticanul prin jocul său, căci asta priveş în mod direct existenţa şi soarta noastră viitoare, în călită de naţiune independentă.

Forţe foarte puternice acţionează pentru a obţine co: trolul asupra Oraşului Vechi al Ierusalimului. Aveţi deci t interesul să ştiţi de ce şi cum înţelege Vaticanul să-şi aţin scopul. Când veţi cunoaşte faptele şi desfăşurarea l istorică, veţi fi mai bine informaţi asupra acestei probleme; veţi şti care sunt influenţele străine puternice care apa asupra existenţei

politice și a destinului Israelului.

În primul rând, trebuie să înțelegeți că, timp de secole Vaticanul s-a străduit să obțină controlul asupra Ierusalimului, începutul l-au făcut cruciații. Pentru: convinge lumea că Mesia pe care ei îl impuneau era i adevărat, trebuia să preia controlul asupra Orașului Veci cadru ideal pentru aplicarea planurilor lor. Conform acesto „Mesia” își propune să fuzioneze cele trei religii monoteiste să facă în așa fel încât lumea să intre într-o eră de pace armonie și să soluționeze conflictul din Orientul Mijloc Locul unde trebuie să se joace această „superproducție” este altul decât Orașul Vechi al Ierusalimului.

Pretinsul „Mesia” pe care-și propune să-l aclame Biserica Catolică va fi un fals Mesia. El se va strădui să instaureze „guvern mondial” (sub egida Națiunilor Unite), care va dăla lumea spre pace și armonie. Dar asta nu va fi decât o măciună și o fraudă. N-are nici o importanță. Adevărul interesează deloc lumea noastră. Ceea ce contează este fe n care opinia publică vede lucrurile. Obiectivul final este acela de a priva Israelul de suveranitate, în calitatea sa de lațiune independentă, în profitul unui „grup regional” de lațiuni din Orientul Mijlociu. Toate instituțiile internaționale și superputerile fac presiuni asupra Israelului pentru accepta aceste cereri, sub pretext că este „singurul mijloc” [e soluționare a conflictului din Orientul Mijlociu. Pentru a-i âștiga pe evrei de partea sa, Vaticanul ar dori să-i convingă că adevăratul lor Mesia este cel pe care Sfântul Scaun îl tnpune și că este timpul să reconstruiască Al Treilea Templu, uccesorul templului lui Soiomon.

Existența acestui plan este lesne de constatat făcând o implă incursiune pe Internet. Căci există numeroase grupuri reștine - majoritatea sunt partizani zeloși ai Israelului - care u acceptă acest plan și îl combat. Nu vreau să iau poziție supra fondului problemei, ci vreau, pur și simplu, să iformez opinia publică israeliană.

Nu vă lăsați înșelați! Ceea ce dorește Vaticanul este să bțină controlul asupra Orașului Vechi, adică asupra celei iai mari părți din jumătatea estică a Ierusalimului. De ce?

Deoarece controlul asupra întregului Oraș Vechi, și nu umai asupra

bunurilor ce aparțin Bisericii, va permite iticanului și Bisericii Catolice să facă ce vrea pe Muntele on. Este un punct vital în planul pe care își propun să-l alizeze în capitala noastră. Acesta a fost semnat între dcan, de o parte, și Shimon Peres și Yossi Beilin, de alaltă, în secret, fără aprobarea Knessetului. Conform planului, serica nu numai că beneficiază de un statut extrateritorial pentru tot ce reprezintă posesiunile ei din Ierusalim (co form acordului bilateral semnat la 30 decembrie 1993 înt guvernul israelian și Vatican, ce are forță de lege), dar primește și „custodia” întregului Oraș Vechi, sub auspicij Națiunilor Unite. Conform acestui acord, evreii trebuie renunțe la suveranitate asupra Orașului Vechi. Iar dacă a probleme cu israelienii, Vaticanul va putea să se întoarcă s Națiunile Unite, spunând: „N-aveam de ales!”.

Tentativele Vaticanului de a-i lua Israelului Orașul Vechi

Această cronologie, care demonstrează cum s-a străduit kticanul să cucerească Orașul Vechi, poate fi ușor verificată ajutorul tuturor surselor de informație disponibile.

Octombrie 1991. La 12 octombrie, președintele sngresului Evreiesc Mondial, Edgar Bronfman, este numit leședinte al Comitetului Evreiesc Internațional, însărcinat consultările interreligioase pentru a stabili raporturi ofiîntre Vatican și statul Israel. Martie 1992. La 17 martie, primarul Ierusalimului, ddy Kollek, declară: „Guvernul israelian ar trebui să fie de ord cu revendicările Vaticanului, care solicită un statut spe-”. pentru Ierusalim”.

Aprilie 1992. La 1 aprilie, Vaticanul anunță că este în Boarea unei „victorii” a Partidului Muncii, cu ocazia Agerilor generale din iunie 1992 din Israel. La 15 aprilie, cardinalul Ratzinger, unul dintre principalii slomați ai Vaticanului, vizitează pentru prima oară Israelul, ' se mulțumește să-l întâlnească pe Teddy Kollek, primarul ^usalimului.

Iunie 1992. Tentativele Bisericii Catolice de a scoate 29

- Ș-Orașul Vechi de sub autoritatea evreilor încep în iulie 199 Conform datelor publicate pe site-ul Internet al Ministerul israelian de Externe, în momentul în care noul guve: laburist condus de Yitzhak Rabin a preluat puterea mâinile lui Yitzhak Shamir - după ce a învins partidul Liki în

alegeri -, între Vatican și Israel au început negocieri secrete.

Cine a grăbit aceste negocieri? Cine le-a organizat și ce? Din ce motive aceste discuții au fost ascunse opiniei publice israeliene? Care au fost rezultatele? Ce fac așteptabilii cu aceste negocieri?

Tot dosarul relațiilor bilaterale dintre Israel și Vatican este ținut secret cu bună-știință. Nu este deci de mirare că foarte puțini cetățeni israelieni cunosc astăzi stadiul relațiilor dintre Israel și Vatican, despre care presa israeliană nu vorbește practic niciodată!

Pentru a cunoaște istoria oficială a contactelor secrete dintre Vatican și echipa de negociatori condusă de Yo: Beilin, la vremea respectivă ministru adjunct al afacerilor externe, trebuie știut că Shlomo Gur, consilier personal al Yossi Beilin, avea o cunoaștere care l-a pus în contact părintele David Jaeger, președintele Tribunalului Eclesiastic Catolic din Austin, Texas. Provenind dintr-o familie de evrei ortodocși, acesta s-a convertit la catolicism, a devenit apăsător, ceea ce nu se întâmplă prea des la evreii ortodocși!

Exceptând puținele informații de pe site-ul Ministerului de Externe, nu se știe nimic despre discuțiile ce au urmat acestor prime contacte din iulie 1992 - stabilite o dată cu instalarea guvernului Rabin - și care au dus la semnarea unui acord la 30 decembrie 1993. Nici în presa israeliană nu a lăsat vreodată o știre, în ce privește acordul, informațiile au fost foarte limitate și generale.

Totuși, era vorba aici despre una dintre negocierile

cheie cele mai importante pe care statul Israel le-a purtat

- eodată la nivel mondial. Iar presa nu a spus aproape nimic!

[u este de mirare că israelienii nu știu nimic despre asta.

Dosarul rămâne secret.

Noiembrie 1992. Fundamentul ideologic al acordului secret încheiat de Shimon Peres și Yossi Beilin cu Vaticanul este înscris într-un document redactat personal de Yossi Beilin și intitulat „Caracterul nelegitim al suveranității Israelului asupra Ierusalimului”. Acest document stabilește direcțiile principale ale programului guvernului israelian privind litorul Ierusalimului. El propune o împărțire a Orașului: chiar în sectoare, posturile de intrare și control aflându-se sub autoritatea Națiunilor Unite.

Acest plan, care trebuia să ducă la acordul din decembrie '93, a început

să fie dezbătut în noiembrie 1992, exact în omentul în care aveau loc, la Londra, primele întâlniri din-e israelieni și OEP, încheiate prin semnarea Acordurilor de Oslo. Evenimentul cu adevărat important era tentativa jtticanului de a obține controlul asupra Orașului Vechi. Bordurile de pace” de la Oslo dintre Israel și palestinieni u, de fapt, menite să abată atenția opiniei publice de la a ce se petrecea la un alt nivel al politicii externe a statu-Israel.

Septembrie 1993. La 10 septembrie, cu exact trei zi înainte de semnarea, la Washington, a Acordurilor de Oslo, ziarul italian *La Stampa* scrie că ministrul israelian afacerilor externe a încheiat un acord secret cu Vaticanad pentru a-i ceda acestuia din urmă suveranitatea asupj Orașului Vechi, și că acest acord conținea clauze secrete, în aceeași săptămână în care Shimon Peres și Yass Arafat semnav, la Washington, „Declarația de Principi: comisia Israel-Vatican ține o reuniune specială în Isra Potrivit acordului încheiat cu Vaticanul, Israelul trebuie cedeze Vaticanului controlul asupra Orașului Vechi înairi de anul 2000. Planul prevede, totodată, ca Ierusalimul devină un fel de al doilea Vatican în lume, iar cele trei reli monoteiste să fie reprezentate la Ierusalim, sub autorita Vaticanului. Ierusalimul trebuie să rămână capitala statul Israel, dar Orașul Vechi să fie administrat de Vatican.

Yasser Arafat a fost de acord cu acest plan chiar înainte faimoasa strângere de mână cu Yitzhak Rabin de Washington, din 1993. Dar când a înțeles că Vatic intenționa să lase Israelul să-și ducă la bun sfârșit proiect! privind Muntele Templului, și-a schimbat poziția inițială respins planul. Pentru a-i „recupera” pe Arafat și palesininieni, Vaticanul a semnat, la 14 februarie 2000, acord cu OEP și liderul acesteia, în care Vaticanul recunoș ca fiind justificate revendicările palestinienilor asu Ierusalimului de Est.

Șapte luni mai târziu izbucnea noua Intifada, urmar vizitei lui Ariei Sharon la Muntele Templului. Este posibil prin această nouă Intifada, Arafat să fi vrut să arate Vaticanului ce este gata să facă el pentru acesta, în schimbul recunoașterii cererilor palestinienilor asupra Ierusalimului de Est, ca și a dreptului lor de a avea un stat. Pentru că violențele din Orientul Mijlociu servesc direct intereselor Bisericii Catolice, mai ales dacă

statutul.Ierusalimului devine obiectul unor negocieri. Faptul că Arafat a primit garanții din partea Vaticanului, iar acesta din urmă l-a asigurat că, indiferent ce ar face, europenii nu-l vor abandona, poate explica de ce a acceptat el să declanșeze Intifada în septembrie 2000.

S-a tot repetat afirmația că, la Câmp David, Ehud Barak „i-a oferit totul” lui Arafat. Dar asta este doar propagandă.

imic nu putea fi oferit fără aprobarea Knessetului. Intifada

- ar fi fost declanșată dacă Arafat n-ar fi primit din partea irindpalelor puteri europene asigurarea că va supraviețui.cestui război. Acordul din februarie 2000 între Vatican și

EP ar fi avut o cu totul altă semnificație dacă ar fi intervenit u trei-patru ani în urmă. Faptul că acesta a fost încheiat cu uțin timp înainte de Intifada se dovedește perfect logic, din 'Unctul de vedere al lui Arafat.

Noiembrie 1993. Un articol al hebdomadarului sraelian *Kol Ha'Ir* relevă: „în cursul ultimelor șase luni, în roblema viitorului Ierusalimului, guvernul israelian a >bținut avizul unei comisii de planificare conduse de Raanan 'eitz, un apropiat al lui Teddy Kollek, primarul orașului.

'eitz a fost unul dintre directorii Agenției Evreiești. La 9 eptembrie 1993, în timpul unei reuniuni secrete, exact în ajunul zilei când premierul Rabin trebuia să semnez Acordurile de la Oslo, această comisie s-a întrunit în secrete pentru a aproba conceptul unui plan elaborat cu grijă de cătr Weitz și intitulat *Metropola Ierusalim*”.

Decembrie 1993. Fără o reflectare mediatică serioasă; la 30 decembrie, guvernul israelian a recunoscut public că încheiat „un acord istoric” cu Vaticanul - „Acordul funde mental între Sfântul Scaun și statul Israel”. Iată ce se poate citi în preambul: „Cunoscând caracterul singular și semnii cația universală a Pământului Sfânt, conștienți de natui unică a relațiilor dintre Biserica Catolică și poporul evreu recunoscând procesul istoric de reconciliere, de dezvoltare unei înțelegeri și a unei prietenii între catolici și evrei, ce două părți au decis, la 29 iulie 1992, să înființeze o «Comis de lucru bilaterală permanentă», pentru a studia și defi: împreună problemele de interes comun, pentru a oficiali: relațiile lor...”

La nici o lună de la preluarea puterii de către laburist această Comisie

era deja creată, cu scopul de a analiza evoluția relațiilor dintre Israel și Vatican. Cine anume din noul guvern a avut această inițiativă atât de rapidă?

Aprilie 1994. Shmuel Mair, primarul adjunct Ierusalimului, anunță în cadrul unei conferințe de presă că primit următoarea informație: toate proprietățile din Ierusalim ce ar fi cedate Vaticanului vor beneficia de un statut de extraterritorialitate. La începutul anului 1996, Me moare într-un accident de mașină foarte suspect: autoirul său a fost lovit de un vehicul al Națiunilor Unite, cărui șofer nu a făcut obiectul vreunei urmăriri penale.

Mai 1994. Marek Halter, un intelectual francez, filosof și evreu, dezvăluie hebdomadarului israelian *HaShishi* că a înmânat personal Papei o scrisoare din partea lui Shimon Peres, în septembrie 1993. În această scrisoare, Peres)romitea Papei să internaționalizeze Ierusalimul, acordând Națiunilor Unite controlul politic asupra Orașului Vechi, vaticanul urmând să controleze toate locurile sfinte. De asemenea, Națiunile Unite trebuia să acorde palestinienilor o:apitală, în teritoriul pe care îl controlau, iar Ierusalimul de Est să devină un fel de zonă de liber schimb pentru diplomația mondială.

Iunie 1994. La 5 iunie, guvernul israelian semnează un icord cu Vaticanul, autorizând Biserica Catolică să participe la negocieri destinate să stabilească viitorul Ierusalimului.

Iulie 1994. La 9 iulie, ministrul afacerilor externe al Vaticanului, Jean-Louis Tauran, face următoarea declarație la i.mman, în Iordania: „înainte de a soluționa problemele teritoriale, trebuie să găsim garanții internaționale pentru a alv Garda caracterul unic al Ierusalimului și să ne asigurăm că nici una dintre părțile implicate nu va reuși vreodată să roclame unilateral în favoarea sa stăpânirea asupra Ierusalimului”.

Noiembrie 1994. Israelul semnează un tratat de pace

Iordania. Potrivit ziarelor *Haaretz*, *Maariv* și *Yediot chronot*, acest tratat conține clauze secrete privind Ierusalimul și problema apei. Acordul fusese negociat la ondă, cu opt luni înainte, între Rabin, regele Hussein și lordul Victor Mishcon. Potrivit acordului, Iordania ar fi primit controlul asupra locurilor sfinte musulmane, iar Vaticanul pe acela asupra Orașului Vechi.

Martie 1995. Urmare a unei „scurgeri” de informații, un mesaj al

ambasadei israeliene la Roma, destinai

Ministerului Afacerilor Externe din Ierusalim, ajunge la postului de radio Arutz Sheva. Mesajul confirmă că Ierusalimul i fost cedat Vaticanului. Două zile mai târziu, textul se află pe prima pagină a ziarului *Haaretz*. Autorul era Shimon Peres iar mesajul suna astfel: „... Cum i-am promis anterior Sfântului

Scaun”. (Relatarea pe marginea unei întâlniri avute în 1993 cu președintele Clinton, și care cita conținutul mesajului lui Shimon Peres, a fost apoi larg mediatizată.)

Aprilie 1995. Avraham Shapira, membru în Knesset anunță în forul legislativ: a aflat că toate bunurile imobiliare

din Ierusalim aparținând Vaticanului vor fi scutite de taxe și că vaste proprietăți de pe Muntele Sion au fost date Papal pentru totdeauna. II

Februarie 1996. O delegație a Vaticanului se întâlnește la Ierusalim cu ministrul palestinian al afacerilor religioase! Hassan Tahbob. Părintele Sebastian, secretarul general al Vaticanului, anunță că Sfântul Scaun a recunoscut suveranitatea palestiniană asupra Ierusalimului de Est. După ce Shimon Peres l-a înlocuit pe Yitzhak Rabin ca premier al Israelului, ministrul securității interne, Moshe Shachal, nu-și dă acordul ca o reuniune a Autorității Palestiniene să se țină la Notre Dame Hospice, aparținând Vaticanului și situat în Ierusalim. El își motivează refuzul prin faptul că palestinienii plănuiseră să folosească Vaticanul pentru a „dejuca” Acordurile de la Oslo.

Noiembrie 1997. La 10 noiembrie, statul Israel și Vaticanul semnează „Acordul de Personalitate Legală”, conform căruia Israelul acceptă să dea „deplină forță de lege personalității legale a Bisericii Catolice”. Fiecare va trebui să se străduiască să înțeleagă ce semnifică această formulare obscură!

Februarie 2000. Confirmând pronosticurile potrivit cărora dorește să încheie înțelegeri bilaterale cu cei doi protagoniști ai conflictului israeliano-arab, la 14 februarie papa Ioan Paul al II-lea îl întâlnește la Roma pe Yasser Arafat pentru a semna un acord destinat să normalizeze relațiile dintre Biserica Catolică de la Ierusalim și Autoritatea Palestiniană. Președintele Consiliului Legislativ Palestinian, Ahmed Qorei, declară

cotidianului *Jerusalem Post* că acordul reprezintă „recunoașterea de către Biserica Catolică a revendicărilor palestinienne asupra Ierusalimului de Est”. Conform purtătorului de cuvânt al lui Arafat, Nabil Abu Rudaineh, „Arafat susține de multă vreme ideea unui partaj al suverani-tăților asupra unui Ierusalim nedivizat, Vaticanul păstrând controlul asupra Orașului Vechi”, în felul acesta vor să ne facă să credem că Arafat, și nu Vaticanul, s-ar afla la originea acestui plan! Acordul Vatican-OEP se pronunță în favoarea „internaționalizării Ierusalimului, bazată pe rezoluții și garanții internaționale”. Acest acord a fost semnat în ciuda faptului că Vaticanul încheie un acord cu Israelul în decembrie 1993, care conferea Vaticanului jurisdicția legală asupra tuturor bunurilor deținute în Israel și a tuturor instituțiilor sale din această țară.

Martie 2000. Papa vizitează Pământul Sfânt și repeta insistența Sfântului Scaun de a vedea „salvgardate locurile sfinte din Ierusalim și interesele tuturor religiilor reprezentate aici, prin intermediul unui control internațional și a) unui statut special garantat la nivel internațional”. El afirmă; de asemenea, că „ierusalimul rămâne obstacolul principal calea păcii din această regiune”.

La 27 martie, Autoritatea Palestiniană declară Vaticanul nu mai insistă asupra statutului internațional Orașului Vechi și acceptă divizarea politică a Orașului Veci între Israel și palestinieni, în cazul în care Arafat a avut reali mente asigurări din partea Vaticanului referitor la acesj subiect, se pune întrebarea dacă acest lucru nu a favori: declanșarea Intifada, șase luni mai târziu.

Octombrie 2000. într-un discurs rostit în fața Națiunilor Unite la 30 octombrie, arhiepiscopul Renai Martino afirmă: „Caracterul unic al Ierusalimului, oraș sf; pentru trei mari religii, scoate în evidență faptul că lide: religioși și nu cei politici trebuie să controleze locu sfinte”. Papa Ioan Paul al II-lea, întâlnindu-l, la 26 octombrie; pe ambasadorul Libanului la Vatican, Fouad Aoun, declară „ar trebui acordat Ierusalimului un statut special, garan internațional”.

Ianuarie 2001. Ziariști ai televiziunii israeliene putut filma în secret interiorul „Moscheii lui Omar”, acei sanctuar din secolul al VII-lea care, fără

îndoială, a fost în mod deliberat construit pe amplasamentul Locului Foarte Sfânt, piesa cea mai sacră a anticului Templu Evreiesc. Caseta video a dezvăluit existența unui nou tunel, de mari dimensiuni, ce trece pe sub presupusul amplasament al Templului, în timpul cruciadelor din secolul al XI-lea, templierii au săpat sub ruinele Templului timp de nouă ani, descoperind o întreagă rețea de tuneluri în care sacrificatorii evrei își ascuseseră comorile de romani, în anul 70 d.Hr. De asemenea, se crede că și arhivele originale ale Bisericii primitive din Ierusalim ar fi fost îngropate acolo. Ele ar dovedi că creștinismul practicat de Vatican nu corespunde adevăratului creștinism, așa cum a fost el instituit de fondatorii săi. În particular, în planul lui Dumnezeu n-ar exista nici un loc pentru un papă ce deține dreptul exclusiv de a interpreta Cuvântul Domnului. Dacă aceste manuscrise creștine de primă mână ar fi date publicității, ele ar pune în mare pericol legitimitatea Bisericii de la Roma. Este deci esențial pentru Vatican ca evreii să fie îndepărtați de la Muntele Templului, pentru ca ei să nu poată descoperi aceste importante manuscrise. Autoritatea Palestiniană nu face decât să servească de „antreprenor de lucrări publice” în contul Vaticanului, în speranța că Sfântul Scaun îi va ajuta pe palestinieni în conflictul lor cu Israelul.

Iulie 2002. Delegațiile israeliană, americană și germană trebuie să combată o propunere-surpriză a delegației italiene făcută Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE) la Berlin. Această propunere cerea internaționalizarea Ierusalimului. Șeful delegației italiene a declarat rabinului Abraham Cooper, director adjunct al Centru Simon Wiesenthal, cu sediul în Statele Unite, că principala grijă a guvernului italian era „să nu se dea palestinieni controlul asupra locurilor sfinte creștine, cu ocaz viitoarelor negocieri de pace”.

Nimeni nu a înțeles de ce guvernul laic al Italiei a dat atât de mare importanță acestei probleme. (Vezi *Jerusal Post* din 8 iulie 2002.)

Ce pregătește deci Vaticanul și ce pot face evreii din Israel legat de aceasta?

De secole, Vaticanul susține „doctrina schimbării”, conform căreia Biserica Catolică a înlocuit Israelul pentru a salva „Noul Israel”.

Biserica Romano-Catolică vrea ca Israelul să piardă conștiința suveran

asupra Oraşului Vechi pentru ca „promisiunile escendenţilor direcţi ai lui Abraham (evreii) să fie aplicate oului Israel”. Dacă Israelul continuă să controleze Ierusalimul, va deveni evident faptul că pretenţiile Bisericii 2 la Roma sunt nelegitime şi că interpretarea literală a cripturilor este cea bună. Nu există nici un loc pentru staurarea naţiunii lui Israel în teologia catolică. Dacă evreii 3ntinuă să controleze Ierusalimul, cum va putea Vaticanul proclame că este „Noul Israel, moştenitor legitim al npărăţiei lui Dumnezeu”? Cum va putea Biserica Catolică convingă lumea că teologia sa este cea bună?

Vaticanul vrea să convingă lumea întreagă să accepte acest misterios individ care va uni toate religiile” şi care va apărea într-un Ierusalim controlat de o organizaţie care va fi de fapt ordinele Vaticanului. Ceea ce trebuie ştiut este că există deja un acord care conferă Vaticanului extrateritorialitate

Din nefericire, acest plan este pus în aplicare în secret, în patele nostru. Iată de ce suntem ignoranţi în ce priveşte devăratele intenţii ale Vaticanului. Acesta nu a respectat nici lăcar clauzele publice ale acordului său cu statul Israel, dică schimbul de ambasadori şi deschiderea, pentru spectatorii israelieni, a arhivelor sale. Din punctul de vedere Israelului, acest „Acord Fundamental între Sfântul Scaun Statul Israel” este un eşec total şi ar trebui imediat.enunţat.

ury Chamish este un curajos ziarist evreu israelian. Lui i se datorează declanşarea scandalului legat

_de asasinatul împotriva lui Yitzhak Rabin, dovedind că acesta a fost organizat de personaje aparţinând celor mai înalte structuri ale statului Israel. Este autorul mai multor volume de succes, lucrarea care l-a făcut cunoscut pe plan mondial fiind *Cine l-a ucis ţie tftzhak Rabin?*, un best-seller publicat în mai multe ediţii.

h Sursa: <http://us.altnews.com.an/article.php?sid=5225>

Titlul articolului aparţine redacţiei. Titlul original: „Care este opinia Vaticanului în legătură cu revendicările Israelului asupra Ierusalimului”.

pentru toate posesiunile sale din Israel, cu promisiunea d controla Oraşul Vechi al Ierusalimului. Acordul a f(anunţat de toate media din

lume, iar existența sa este ușor dovedit.

Obiectivul ultim al Vaticanului este să preia contri asupra Orașului Vechi, smulgându-l din mâinile statul Israel. De aceea Vaticanul a semnat cu Israelul un acel secret, obligându-l să respecte caracterul extrateritorial posesiunilor sale din Ierusalim. Pe scurt, am acceptat Vaticanul să aibă dreptul de a instala un „mini Vatican”, ambasade suverane, chiar în inima capitalei noastre etei Ierusalim. Mai mult, același Vatican s-a angajat în mod f mal, în public și printr-un acord scris, să concesioneze pali tinienilor o zonă de suveranitate în Orașul Vechi.

În prezent, este de notorietate publică faptul că aci acord secret a fost semnat fără știrea poporului israelii promițând Vaticanului controlul asupra Orașului Vecj Există dovezi publice indiscutabile cum că acest acord sec) a fost semnat de doi reprezentanți ai guvernului israeli: Yossi Beilin și Shimon Peres. Cum acordul a fost negociat semnat în secret, el nu poate fi în interesul poporul israelian. Dar servește altor interese. Trebuie ca aceste acj duri să fie denunțate și anulate.

Este puțin important faptul că evreii sau israelienii gioși consideră că „teologia catolică” este stranie ori „exij de ritualistă”. Ceea ce contează este ca toți israelienj înțeleagă că Vaticanul urmărește un plan secret și că ai prevede ca evreii să fie deposeđați de Orașul Vechi.

Spre o biserică mondială?

Așa cum există indicii că puterile politice ale lumii se dreaptă împreună spre o nouă ordine mondială, tot așa se tâmplă cu Biserica Catolică. Crearea unei biserici mondiale părea că merge mână în mână cu cea a unui guvern mon-Vom face deci o incursiune în trecutul îndepărtat al enirii pentru a vedea care este istoria bisericii și ce relație putea exista între aceasta și biserica mondială.

În Biblie, conform cărții Genezei, Noe a avut trei fii: Ham, m și lafet. Ham a avut un fiu, Cuș, iar fiul lui Cuș s-a mit Nimrod, cunoscut ca „marele vânător”. Nimrod a:ercat să construiască un turn care să ajungă până la Cer.

mnezeu a încurcat însă limbile, astfel că oamenii nu s-au i putut înțelege unii cu alții și s-au risipit pe suprafața lanțului. Cu ajutorul mamei și al

tatălui său, Nimrod (esupusul fondator al Masoneriei) a stabilit un sistem religis cu scopul de a controla poporul prin metode politice. Țsta a fost începutul ocultului, care a devenit cunoscut pt credinȃa în Baal (Satan). O practică foarte comună era crificarea pruncilor. Unchiul lui Nimrod, Șem, s-a înfuriat atât de tare din za acȃiunilor lui, încât, cu ajutorul unui grup de egipteni, l-a ucis, i-a ciopârȃit trapul în bucăȃi și le-a trimis în dife orașe ca un avertisment adresat celor ce se dedaseră la pr tici oculte.

Mama lui Nimrod, Semiramis (care se căsătorise cu ei), a trecut la această religie și l-a proclamat pe Nimrod z< A adunat toate bucăȃile trupului lui, exceptând penisul, care nu l-a găsit. A creat simbolul obeliscului și a introc cultul falusului. A pretins că dintr-o rădăcină de pom născut un copac veșnic verde, ceea ce, a spus ea, arăta că vi a pătruns din nou în trupul decedatului Nimrod. în fiec; an, la aniversarea zilei de naștere a lui Nimrod, care se spu că ar fi fost pe 25 decembrie, Semiramis lăsa daruri copacul veșnic verde, ceea ce a stat la originea Pomului Crăciun.

Religia a fost împinsă în ilegalitate. Cei care i se alātu seră trebuia să-și ascundă credinȃa și să mărturisea preoȃilor toate relele comise, în felul acesta, prin intermec „confesionalului”, preoȃii puteau șantaja pe oricine nu supunea voinȃei lor. Semiramis a devenit cunoscută dr „Regina Cerului” și era simbolizată prin imaginea Lu Nimrod, fiul/soȃul ei, era numit acum Baal, zeul Soare „Fiul Divin al Cerului”. Au fost ridicate statui arătând-o Semiramis cu pruncul Nimrod în braȃe.

Când s-a prăbușit Babilonul, religia s-a dezvoltat în Eg și Pergam (în Asia Minor), unde Semiramis a devenit cun cută sub numele de Isis, iar Nimrod sub acela de Horus (s Osiris), zeul Soare, în Deuteronom 4:19, Moise s-a declar împotriva cultului Soarelui, în alte regiuni, forme ale cultu

Baal au devenit dominante în cadrul diverselor practici imoase, în China, Semiramis era numită Sing Moo (Sfânta una), în vechea Fenicie, Ashtoreth, iar în Asia Minor, ana.

Deci, Dumnezeu a creat poporul evreilor, numit Israel, și dat legi după care să trăiască. Acesta trebuia să fie lumina r-o lume distrusă de păcat, dar și el s-a molipsit de cultul ililor. Deși profeȃii numiȃi de Dumnezeu i-au avertizat, eii n-au luat în seamă spusele lor. Ca pedeapsă; imnezeu a

îngăduit ca evreii să fie înrobiți de alte popoare. > Când Attalus, regele Pergamului, a murit în 133 î.Hr., a lăsat Romei, prin testament, conducerea preoțimii babiloniene. Și astfel, Iulius Caesar a devenit Pontiful Suprem al iudeului babilonian. Toți împărații romani au avut această /estitură până în 376 d.Hr., când împăratul Grațian a lăsat-o, iar Damascus, un episcop, a fost numit Pontiful [veșnic].

În Iisus Hristos, a cărui naștere a fost profețită de Isaia (Isaia 7:14), a fost trimis de Dumnezeu să fie Salvatorul judeilor. Cu toate acestea, El nu a fost recunoscut drept făptuitorul Mesia, fiind disprețuit de liderii religioși, care au năpădit împotriva Lui. Acești lideri evrei au devenit leacătarii Lui; ei au adus martori mincinoși, încălcând legea evreiească cu scopul de a-l condamna la moarte. Satan, (care cu trei ani înainte îl atrăsese pe Iisus în pustie, a crezut;

în crucificarea Sa l-a învins. Dar, așa cum se știe, Hristos

- a ieșit din morți trei zile mai târziu, iar după 40 de zile s-a

- a dus la Ceruri. Iisus și-a instruit discipolii să meargă în lumea întreagă pentru a răspândi credința, iar Satan a făcut tot ce a putut pentru a distruge mișcarea creștină. j

La doi ani de la crearea adevăratei biserici creștine, Satan l-a determinat pe cel cunoscut drept Simon Magus, un babilonian, să-i îndeplinească porunca. Conform Faptele apostolilor 8:9-11, Simon „a folosit vrăjitoria și a înșelat poporul, spunând că el însuși este cineva mare”. Mulți oameni, „de la cel de pe urmă la cel dintâi”, au fost imbecili sionați, crezând că el este „marea putere a lui Dumnezeu”. Când apostolul Filip a început să predice credința și a fărâmi minuni în Samaria, Satan și-a dat seama de posibilitatea de a folosi creștinismul pentru propriul lui scop. Simon a încercat să-și cumpere drumul către un apostolat, fără a se căi păcatele sale, cu dorința de a câștiga această misterioasă nouă putere. A adoptat câteva dintre învățăturile creștini combinându-le cu propria sa religie păgână, și le-a numit creștinism.

În volumul patru, pag. 682, al *Dictionary of Christ Biography*, se arată: „Când Iustin Martirul a scris Apologia (152 d.Hr.), secta simonienilor apare ca fiind formidabilă pentru că el vorbește de patru ori despre fondatorul Simon... și spune că a venit la Roma în vremea lui Cezar Caesar (45 d.Hr.) și a făcut o asemenea impresie prin puterile lui miraculoase, încât a fost onorat

ca un zeu, fiindu-i ridi o statuie pe Tibru, între două poduri, purtând inscri *Simoni deo Sancto* (Sfântul zeu Simon)''.

Pe lângă încercările de a dilua învățătura creștină, Sa i-a luat drept țintă pe liderii ei.

Ștefan, diacon în prima biserică creștină din Ierusalim, a fost ucis prin lapidare, în 29 d.Hr.; Iacob, fiul lui Zebedeu, a fost decapitat la Ierusalim, în 45 d.Hr.; Filip a fost legat de un stâlp în Frigia, în 54 d.Hr., și lapidat; Iacob, fiul lui Alpheus, a fost târât din Templu, lapidat și bătut cu un ciomag până a decedat (63 d.Hr.); în 64 d.Hr., Marcu (autorul uneia dintre Scripturi) a fost prins de o mulțime alcătuită din preoți oăgâni și credincioși în idoli, care i-au legat o frânghie în iurul gâtului și l-au târât pe străzile din Alexandria până a murit; Pavel (Saul din Tars) a fost persecutat, apoi decapitat la Roma, în 69 d.Hr.; Simon Petru a fost crucificat cu capul în jos la Roma, în 69 d.Hr.; Andrei a fost legat de o cruce și lăsat așa trei zile înainte de a muri; Bartolomeu a fost bătut crunt în Armenia, în 70 d.Hr., apoi decapitat; la Calaminia, în 70 j.Hr., Toma a fost aruncat într-un cuptor, apoi împuns cu sulite până a decedat; în 70 d.Hr., la Nad-davar, Matei a fost ținut la pământ și decapitat; Simon, canaanitul, a fost crucificat în Siria, în 70 d.Hr.; Iuda Thaddeus a fost lovit cu bețe până a murit, în 70 d.Hr.; Matei (care l-a înlocuit pe Iuda 'scariotul ca discipol/apostol după ce Iuda s-a sinucis) a fost egat de cruce, lapidat și apoi decapitat, în 70 d.Hr.; Luca (alt lutor al Evangheliilor) a fost spânzurat de un măslin în Grecia, în 93 d.Hr.; iar în 98 d.Hr., Timotei a fost lapidat de Credincioșii în idoli.

Deoarece Roma, care conducea lumea cunoscută până tund, se afla sub influența unei forme a credinței în Baal:reștinii care refuzau supunerea față de împărat au fost per-ecutați. Acest lucru a început o dată cu Nero, la mijlocul secolului I. Creștinii au fost arestați și uciși în diferite felurji crucificați, îmbrăcați în piele de animal și dați pradă câinile aruncați în cușca leilor, legați deasupra unor ruguri și trar formați în torțe umane pentru a lumina noaptea grădinile li Nero. Persecuțiile, care au durat până la începutul secolului IV, i-au determinat pe creștini să-și ascundă credința, găsit refugiu în catacombele subterane ale Romei, care întindeau pe kilometri întregi sub oraș. S-a spus că în acele caverne s-ar afla peste două

milioane de morminte creștir Persecutarea creștinilor era o încercare a lui Satan de a scăj de învățătura Bibliei. Diverse religii, culte și secte au fost cr aște pentru a altera Sfânta Scriptură și, astfel, a deruta lumea] Deși creștinii au fost persecutați, credința lor îi Dumnezeu a progresat repede. Ioan, fratele lui Iacob, ultimii dintre discipoli, a fost exilat într-o colonie penitenciară de p insula Patmos, în 97 d.Hr. El a avut un rol esențial îi apărarea Sfintei noastre Biblii, arătându-le creștinilor cari dintre manuscrise erau autentice. Acestea erau apoi ascuns de creștini în pivnițele marilor mănăstiri.

Biserica Romano-Catolică în anul 305, împărații romani Dioclețian și Maximian abdică, fiind urmați pe tron de adjuncții lor, Galerius și Constanțius. Constanțius, care a fost înlocuit de Maximus Daia în est și de Severus în vest, l-a rugat pe fiul său Constantin să-l ajute să recâștige tronul. După moartea lui Constanțius, Constantin a fost proclamat împărat de armata tatălui său, pe care a condus-o într-un marș împotriva Romei.

în seara zilei de 27 octombrie 312, a ajuns față în față cu 'legiunile lui Maxențius, la Podul Milvian de pe fluviul Tibru. Potrivit legendei, în timp ce se pregătea să-și arunce mica armată împotriva forței militare a Romei, ajurat că, dacă Dumnezeu îl va ajuta să cucerească Roma, va institui domnia legii creștine. Istoricul Eusebius scrie în „Viața lui Constantin” că, la apusul soarelui, acesta și trupele lui au văzut o cruce pe cer, iar deasupra ei următoarele cuvinte: „Hoc signo victor eris”, ceea ce înseamnă „Sub acest semn vei fi victorios”, în acea noapte, lui Constantin i-a apărut Hristos cu crucea și i-a spus să o folosească precum o >avăză. In dimineața următoare, împăratul a pus acest „semn de a Dumnezeu” pe coiful său și pe scuturile soldaților,

Eusebius a aflat această taină chiar de la împărat, câțiva tm mai târziu, dar nu a scris despre ea decât după moartea lui Constantin. Majoritatea istoricilor n-au confirmat niciodată această poveste glorificatoare și nici unul dintre cei 40 000 de soldați ai armatei sale nu a menționat-o vreodată. Lactanțiu, un creștin, a scris câțiva ani mai târziu că împăratului Constantin i s-a arătat Apollo, spunându-i ca, înainte de bătălie, să așeze pe scuturi „semnul ceresc de la Dumnezeu”.

Constantin și-a dat seama că Hristos era o întruchipare a zeului Soare sau Apollo, deși creștinii nu știau asta. Emblema pe care a folosit-o nu a fost crucea pe care se supune că a văzut-o, ci simbolul cunoscut sub numele „labarum”, care era alcătuit din primele două litere grecești ale cuvântului „Christos”, Chi și Rho, cuvânt descoperit 250 de ani mai devreme, ca parte a unei inscripții găsite un mormânt din Pompei.

Constantin a câștigat bătălia și a preluat guvernarea Romei|| în anul următor, 313, a dat Edictul de la Milano (cunoscut ca Edictul Toleranței), prin care a fost acordată libertate religioasă, cu scopul de a se arăta toleranță față de creștinii] toate celelalte forme de monoteism fiind interzise. Și-a botezat soldații, cerându-le să fie creștini, deși din punct de vedere] spiritual nu erau. Constantin a făcut din creștinism religia oficială a Romei. Un document descoperit în secolul VIII, numit „Donația lui Constantin”, a fost considerat un act menit să cedeze Papei o parte din puterea seculară a împăratului și fost folosit de biserică pentru a câștiga o anumită autoritate în cadrul guvernării; mai târziu, s-a dovedit a fi un fals.

În 325, a înființat Conciliul de la Nicaea și a domnit în calitate de „Summus Pontifex” (care este titlatura oficială a

Papei). S-a considerat pe sine însuși ca fiind capul bisericii, deși episcopul Romei era recunoscut ca atare, mai târziu spunându-i-se Papă („tată”, în italiană). Constantin a ordonat ca toate scrierile care amenințau învățăturile bisericii să fie adunate și distruse, iar în 331 a autorizat o nouă biblie, în 303, împăratul păgân Dioclețian distrusese deja cea mai mare parte a scrierilor creștine din împrejurimile Romei. De aceea, nici unul dintre manuscrisele existente ale Noului Testament nu a fost realizat înainte de secolul IV datorită acestui lucru, Bisericii i-a fost ușor să modifice Scripturile, astfel încât să corespundă punctelor de vedere pe care dorea să le transmită.

Deși toți romanii au fost botezați în credința creștină, au existat și unii care au dorit să rămână fideli misterelor babiloniene. Ei au încercat să păstreze unele aspecte ale religiei lor în noua religie creștină. Astfel a reușit păgânismul să se infiltreze în biserică. Deși Constantin pretindea că s-a convertit la creștinism, el a crezut în secret în zeul Soare. A făcut din

duminică zi de odihnă nu pentru că ar fi considerat-o ziua Domnului, ci ca un tribut adus acestui zeu.

Se spune că Sfântul Petru a fost primul episcop (sau papă) al bisericii, toți papii fiind urmașii săi. Iisus i-a spus lui Petru (cunoscut inițial ca Simeon, sau Simon, el a fost numit de Iisus Cephass, sau „stâncă, piatră”, numele de Petru venind din latină, unde înseamnă același lucru): „Tu ești Petru, iar pe această stâncă îmi voi ridica biserica”. Este o tradiție inexactă din punct de vedere istoric, deoarece Petru nu a ocupat niciodată această distincție. Nu există dovezi că apostolul Petru a fost vreodată la Roma. Totuși, istoria seculară arată că a existat un „Simon Petru” la Roma în secolul I. Zeii păgâni ai babilonienilor și grecilor au fost identificați cu numele de Petru (sau Patres). Romanii se refereau la Neptun, Saturn, Marte și Liber ca la „zei” din categoria Petru. Mergând și mai în urmă, la Nimrod, Deuteronomul 23:4 spune că Balaam din Pethor era un loc înalt sfânt, unde se afla un templu-oracol, „Pethor” însemna „loc de interpretare (tălmăcire)”, iar „Balaam” era conducătorul Pantora (Petru) și urmaș al lui Nimrod. *Hebrew Lexicon* arată că P-T-R sau Petru, cuvânt consonantic, înseamnă „a interpreta”. Astfel, Simon Magus, care a devenit interpretul misterele babiloniene, a fost cunoscut drept Simon Petru. *Vaticano Illustrate II* spune că statuia babiloniană a lui Jupiter a fost rebotezată „Petru”.

Eusebius (264-340 d.Hr.), episcopul din Caesarea istoric al Bisericii (care a fost închis de romani în perioade când căutau Bibliile pentru a le distruge), a fost șeful col silierilor religioși ai împăratului Constantin. El a studiat școala de religie și filosofie a lui Origen (184-254 d.Hr.) din Alexandria, unde au învățat mulți cărturari gnostici. Școala devenit un centru al învățăturii și culturii creștine. Eusebi și scribii lui au fost puși de Constantin să pregătească cim zeci de Biblii pentru bisericile din Constantinopol (Biz sau „noua Romă”).

Eusebius nu a fost un creștin adevărat, deoarece îl considera pe Iisus ca un zeu mai puțin important. Cu acest gând a redactat propria versiune a Sfintei Scripturi. De exemplu, eliminat versetul din I Ioan 5:7, care spune: „Sunt trei care vor duce mărturie în Ceruri, Tatăl, Cuvântul și Sfânt Duh: iar această treime este una”. Aceste manuscrise modificate au fost

transformate în biblii pentru nou-formata Biserică Romano-Catolică, iar latineasca Biblia Vulgata (o revizuire a vechii versiuni latine traduse din greceasca Septuaginta), scrisă de Ieronim (382-404), a devenit Biblia oficială a tuturor romano-catolicilor. Toate celelalte versiuni au fost interzise, aruncate și distruse.

Împăratul Theodosius (378-398) a proclamat creștinismul drept religie oficială a statului, apartenența la această credință fiind obligatorie. Convertirea forțată a adus în sânul bisericii mulți păgâni și credincioși în idoli. Curând, ei reușesc să introducă în biserică statui ale lui Semiramis și Nimrod, vechea credință babiloniană a „mamei și copilului” ducând probabil la simbolul Madonei cu pruncul (foarte important de Crăciun), devenit Fecioara Măria și pruncul Iisus. Aura din jurul capetelor lor simboliza soarele. Au fost create confesionalele, așa cum erau ele în Babilon, biserica sporindu-și foarte repede puterea.

Mai multe secte creștine și ordine semicreștine au criticat Biserica Catolică și au predicat după manuscrisele originale, pe care le-au apărât cu viețile lor, în scopul de a asigura supraviețuirea cuvântului lui Dumnezeu.

Grupul waldensienilor a fost creat în 1170 de un bogat negustor din Lyon, în sudul Franței, pe nume Peter Waldo. El s-a separat de Biserica Catolică și și-a vândut întreaga avere. A predicat după o altă versiune a Bibliei, nu cea latină, și a declarat că Biserica Catolică nu este Biserica lui Hristos. Mișcarea creștină s-a răspândit în Spania, nordul Franței, Germania, Italia, Polonia, Ungaria și Elveția. Anabapțiștii lollarzii sunt două grupuri care își au originea în waldensie:

Li s-a spus anabapțiști mai multor grupuri ale aripii rai cale a Reformei protestante în secolul XVI. Aceștia au fost activi în Germania, Olanda și Elveția, fiind porecl „rebotezați”, deoarece au respins ideea botezului în copilă: ca mijloc al salvării sufletelor, practică de Biserica Roman Catolică. De aceea, ei cereau să fie rebotezați. Foarte perși cutați, s-au alăturat în final lui Menno Simons (1496-156 cel ce a creat grupul cunoscut sub numele de mennoniți.

John Wycliffe, profesor de teologie la Oxford Universij a făcut o legătură între papă și antihrist. A tradus Biblia latină în engleză - prima asemenea

Biblie a apărut în 138: deschizând astfel drumul spre Reformă. A creat un numit Ordinul predicatorilor sărmani și a început să răsp; dească noua sa Biblie. Au fost numiți lollarzi (sau „flec; nefolositori”), în cele din urmă, scrierile lui Wycliffe au fost interzise, papa cerându-i să vină la Roma pentru a fi judecat. A murit însă în urma unui atac de cord în 1384, înainte de plecarea sa. Spre 1425, Biserica Catolică era atât de îngrijorată de creșterea numărului lollarzilor, încât a cerut exhumarea rămășițelor pământești ale lui Wycliffe, care au fost arse împreună cu două sute de cărți scrise de el.

În mai 1163, la Conciliul de la Toulouse, Franța, la care au participat 17 cardinali, 124 de episcopi și sute de preoți Bisericii Romano-Catolice, a luat ființă Inchiziția (de la veri latin inquire=a cerceta, a ancheta). Unul dintre vorbitori a arătat „O blestemată erezie a înflorit de curând în împrejurii:

asului Toulouse și este de datoria episcopilor s-o înăbușe i toată asprimea legii ecleziastice”. Oricine nu a împărtășit edința catolică a fost dat în vileag, pentru că, din nou, Satan încercat să distrugă creștinismul, în 1198, papa Inocențiu al II-lea a trimis în Franța doi chizitori, cu următorul ordin: „Vulpile numite waldensieni, tari și patari, care, deși au fețe diferite, nu se deosebesc: ntru că au coadă, au fost puși de Satan să distrugă via imnului”, motiv pentru care „trebuie judecați și uciși”, în,00, papa l-a însărcinat pe preotul spaniol Dominique de luaman (1170-1221) să formeze un ordin cu scopul de a îhila toate grupurile religioase opozante, în 1215, călugării minicani (Ordinul călugărilor predicatori sau Călugării:gri), cunoscuți drept „Armata lui Hristos”, au fost trimiși tune și să fulgere împotriva albigenzilor (grup semicreștin

'arte activ în Franța, a avut o influență maniheistă, ca și tarii), care condamnau Biserica Catolică pentru că se închia la icoane. Un misionar, Peter (Pierre) din Castelnau, a fost imis să propovăduiască împotriva albigenzilor, care l-au ci s, iar în 1208, ca răspuns la această crimă, papa a instigat un război sfânt împotriva albigenzilor și a catarilor din Jlouse, mulți fiind uciși.

La Conciliul de la Lateran, din 1227, papa Honorius al III-a a aprobat Inchiziția și a spus că toți ereticii trebuie redați guvernanților, iar averile lor confiscate. Catolicii care ipatizau cu aceste grupuri au fost excomunicați.

Inchiziția

Căutat să elimine pe oricine nu era catolic și refuza să se papei. Creștinii au fost etichetați drept dușmani ai 57

Germania, Italia, Polonia, Ungaria și Elveția. Anabapțiștii lollarzii sunt două grupuri care își au originea în waldensien

Li s-a spus anabapțiști mai multor grupuri ale aripii rac cale a Reformei protestante în secolul XVI. Aceștia au fo activi în Germania, Olanda și Elveția, fiind porecli „rebotezații”, deoarece au respins ideea botezului în copilăr ca mijloc al salvării sufletelor, practică de Biserica Roman Catolică. De aceea, ei cereau să fie rebotezați. Foarte pers cutați, s-au alăturat în final lui Menno Simons (1496-1561 cel ce a creat grupul cunoscut sub numele de mennoniți.

John Wycliffe, profesor de teologie la Oxford Universi a făcut o legătură între papă și antihrist. A tradus Biblia d latină în engleză - prima asemenea Biblie a apărut în 1382 deschizând astfel drumul spre Reformă. A creat un gri numit Ordinul predicatorilor sărmani și a început să răspâ dească noua sa Biblie. Au fost numiți lollarzi (sau „flec; nefolositori”), în cele din urmă, scrierile lui Wycliffe au fc interzise, papa cerându-i să vină la Roma pentru a fi judec. A murit însă în urma unui atac de cord în 1384, înainte < plecarea sa. Spre 1425, Biserica Catolică era atât de îngrij rată de creșterea numărului lollarzilor, încât a cer exhumarea rămășițelor pământești ale lui Wycliffe, care i fost arse împreună cu două sute de cărți scrise de el.

în mai 1163, la Conciliul de la Toulouse, Franța, la care; participat l-7 cardinali, 124 de episcopi și sute de preoți Bisericii Romano-Catolice, a luat ființă Inchiziția (de la verb latin inquire=a cerceta, a ancheta). Unul dintre vorbitori a arăt. „O blestemată erezie a înflorit de curând în împrejurimi asului Toulouse și este de datoria episcopilor s-o înăbușe i toată asprimea legii eclesiastice”. Oricine nu a împărtășit edința catolică a fost dat în vileag, pentru că, din nou, Satan încercat să distrugă creștinismul.

în 1198, papa Inocențiu al II-lea a trimis în Franța doi ichizitori, cu următorul ordin: „Vulpile numite waldensieni, itari și patari, care, deși au fețe diferite, nu se deosebesc;ntro că au coadă, au fost puși de Satan să distrugă via omnului”, motiv pentru care „trebuie judecați și uciși”, în 100,

papa l-a însărcinat pe preotul spaniol Dominique de uaman (1170-1221) să formeze un ordin cu scopul de a liliha toate grupurile religioase opozante, în 1215, călugării)minicani (Ordinul călugărilor predicatori sau Călugării;gri), cunoscuți drept „Armata lui Hristos”, au fost trimiși i tune și să fulgere împotriva albigenzilor (grup semicreștin arte activ în Franța, a avut o influență maniheistă, ca și itarii), care condamnau Biserica Catolică pentru că se închila icoane. Un misionar, Peter (Pierre) din Castelnau, a fost imis să propovăduiască împotriva albigenzilor, care l-au

is, iar în 1208, ca răspuns la această crimă, papa a instigat un război sfânt împotriva albigenzilor și a catarilor din mlouse, mulți fiind uciși.

La Conciliul de la Lateran, din 1227, papa Honorius al III-a a aprobat Inchiziția și a spus că toți ereticii trebuie edați guvernanților, iar averile lor confiscate. Catolicii care mpatizau cu aceste grupuri au fost excomunicați. Inchiziția căutat să elimine pe oricine nu era catolic și refuza să se Pună papei. Creștinii au fost etichetați drept dușmani ai statului. Tortura a fost folosită pentru a se obține mărturi și informații, fapt autorizat de papa Inocențiu al IV-le; 1252. Creștinii erau torturați prin atârnaarea lor și smulgi brațelor cu putere, astfel încât să le fie dislocate din înch tura umerilor. Alte metode de tortură includeau scrijel spatelui cu țepușe, sufocarea, ungerea cu ulei și punerea pe foc. Femeile erau adesea violate și bătute. Cei mai m au fost uciși prin arderea pe rug.

Biserica Romano-Catolică devenise atât de putem încât, prin controlul pe care îl exercita asupra monarhi din Europa, s-a unit cu statul în efortul de a face din cat cism religia universală.

în numai 18 ani, șeful Inchiziției din Spania, Torquem (1420-1498), a arestat 97 000 de oameni și a ars pe 10 200. Din Spania, Inchiziția s-a răspândit în nordul Ital sudul Franței, Germania, Țările de Jos, Mexic, Ame Latină, Austria și Polonia, în total, masiva campanie cai durat până la începutul anilor 1800 a făcut aproximativ 68 milioane de victime.

în anii 1500 au fost vândute „indulgențe”, cu scopul i se strânge fonduri pentru a construirea Basilicii Sf. Petru Roma. Acestea erau certificate semnate de papă, prin păcatele erau iertate fără a fi nevoie de spovedanie și căif

Martin Luther (1483-1546), care s-a îndepărtat de cat cism după ce a citit textul sirian al Bibliei din Antiohia văzut pe John Tetzel, arhiepiscopul de Mainz și Magdebi vânzând indulgențe. El a alcătuit o listă cu 95 de „pun împotriva indulgențelor, pe care, la 31 octombrie 15

idns-o pe ușa unei biserici din Wittenberg, Germania. Cei e s-au situat de partea lui Luther au fost numiți „protes-iți”, deoarece se împotriveau puterii Bisericii Catolice. Așa nceput epoca numită Perioada Reformei, în 1520, a fost. isă o bulă papală prin care Luther a fost excomunicat. Se îvedea moartea sa pe motiv de erezie, exceptând situația în e Luther ar fi retractat cele scrise. El a rupt însă în public iinul papei. A trecut la traducerea Noului Testament în mană și, astfel, religia luterană (cuvânt derivat de la mele său) a devenit dominantă în nordul Germaniei. William Tyndale (1494-1536) a tradus versiunea greacă a ului Testament în engleză, dar autoritățile bisericești l-au Medicat s-o publice în Anglia, motiv pentru care ea a rut în Germania, în 1525. Rnă în 1536 a terminat tra-cerea Vechiului Testament, dar, înainte ca acesta să fie)licat, Tyndale a fost ars pe rug în Belgia, ca eretic, din inul regelui Henry al VIII-lea al Angliei. Un an mai târziu, lași rege s-a desprins de Biserica Catolică, formând rica Anglicană, iar în 1537 a permis ca Biblia lui Tyndale fie împărțită credincioșilor ca Biblie oficială a bisericii, -astă traducere a devenit baza versiunii regelui James I. Biserica Catolică trecea printr-o perioadă grea. în 1534, papa ' al IH-lea i-a cerut preotului spaniol Ignatius de Loyola să mizeze „Ordinul iezuiților” (numit și „Compania lui Iisus”), scopul de a se opune mișcării protestante. Loyola, soldat fiind, st mutilat în timpul luptelor și, în perioada convalescenței, a ut să se convertească la catolicism. A scris o carte numită erciții spirituale”, destinată să determine o mai mare apropiere spirituală a poporului de catolicism. La 15 august 1534, la Paris, Loyola și alți șase oameni s-au unit pentru a jura sărăcie și castitate și a accepta orice sarcină le-ar fi cerut papa să îndeplinească. Grupul a fost aprobat oficial de papă în 1540. Șeful iezuiților a devenit cunoscut sub numele de „Papa cel negru”.

Cei ce au urmat calea iezuită au jurat supunere „sfinției sale, Papa, care este reprezentantul lui Hristos și adevăratul și singurul șef al Bisericii Catolice sau Universale pe pământ”. Jurământul conținea angajamentul de

„a face și a purta un neobosit război, în secret sau pe față, împotriva tuturor ereticilor, protestanți și liberali”, pentru a fi exterminați de pe fața pământului, fără a ține cont de sex, vârstă sau condiție. Și continua: „îi voi spânzura, pustii, fierbe, jupui, strangula și arde de vii pe acești infami eretici; voi spinteca stomacul și uterul femeilor lor și voi lovi capetele copiilor lor de zid, ca să fie nimiciți pentru totdeauna acești execrabili”.

În vreme ce dominicanii activau public, iezuiții acționau în secret. Au plănuit masacrul de Sf. Bartolomeu, din 1572, când au fost uciși 70 000 de hughenoti (protestanți francezi care au creat mai târziu Biserica Reformată din Franța). Cu ajutorul călugărilor dominicani și al trupelor romano-catolice au fost uciși majoritatea liderilor creștini francezi, ceea ce a dus la stoparea mișcării creștine din Franța. Pentru a sărbători, papa a ordonat să fie rostite rugăciuni în fiecare biserică prin care se mulțumea Fecioarei Maria pentru victorie. De asemenea, a bățut o medalie comemorativă.

În Anglia, preoții iezuiți au tradus în engleză, în 1582, manuscrisele alexandrine ale lui Origene, dar noua Biblie a fost respinsă. Unii cercetători cred că acesta a fost motivul real al atacului lansat de „Invincibila Armada” în 1588. Uriașa flotă spaniolă a fost înfrântă. Mișcarea iezuită s-a dezvoltat, în 1626 ajungând la 15 000 de membri, iar în 1789, la peste 22 000. Iezuiții au devenit cel mai mare ordin romano-catolic.

În iunie 1773, presat de Spania, Franța și Portugalia, papa Clement al XIV-lea (1769-1775) a declarat că grupul este „imoral și constituie o amenințare la adresa Bisericii și a Credinței”. Papa a abolit ordinul, în Germania, guvernul a creat o comisie pentru a inventaria și lichida bunurile iezuiților. Consilierul Zuytgens a fost desemnat să inventarieze toate înscrisurile lor de la colegiul din Ruremonde, urmând a preda aceste documente guvernului. El a descoperit „Secreta Monita”, care a fost menționată în „Protocolul tranzacțiilor Companiei lui Iisus în Țările de Jos”, aflată în prezent în arhivele din Bruxelles. Cartea conține instrucțiuni secrete pentru iezuiți și conducătorii lor și atrage atenția că nu trebuie dezvăluită deoarece poporul și-ar face o idee greșită despre acest ordin.

Iezuiții au continuat să activeze în secret, stabilindu-și cartierul general

în Rusia. Se crede că au supraviețuit ală-turându-se lojilor masonice. Napoleon I-a ținut pe papa Pius al VII-lea arestat la Avignon până când acesta a acceptat să reinstituie Ordinul Iezuiților. La Congresul de la Viena (1814-1815), cererea referitoare la serviciile lor, sub motivul ' de „a face America catolică”, l-a determinat pe Pius al VII-lea să reînființeze ordinul.

Papa Leon al X-lea (1513-1521) a pretins că toți oamenii trebuie să fie supuși ai Pontifului roman pentru salvarea lor. El a spus: „Ne-a prins bine acest mit al lui Hristos”. A vândut indulgențe și a ordonat arderea pe rug a ereticilor.

În 1542, papa Paul al III-lea (1534-1550) a decis ca Inchiziția romană să combată protestantismul din Italia, Acțiunea a fost încredințată unei comisii conduse de șase cardinali, numită „Congregația Inchiziției”. Deoarece catolicismul s-a extins, comisia s-a preocupat doar de menținerea ordinii religioase, în 1908, papa Pius al X-lea a denumit-o „Sfântul Oficiu”, sarcina acestuia fiind să păstreze puritatea credinței, în 1965, papa Paul al VI-lea (1963-1978) a reorganizat acest grup și l-a numit „Sfânta congregație pentru doctrină și credință”.

Papa Pius (1846-1878) a spus că protestantismul nu este „o formă a religiei creștine”, iar papa Leon al XIII-lea (1878-1903) a condamnat libertatea religioasă și traducerea Bibliei, spunând că „oricine s-a desprins de Biserica Romano-Catolică nu are parte de viață veșnică”. El a declarat că este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, protestanții fiind „dușmanii familiei creștine”.

Pe când era arhiepiscop al Veneției, papa Pius al X-lea (1903-1914) a spus: „Papa nu este numai reprezentantul lui Iisus Hristos, ci însuși Iisus Hristos, ascuns sub un vâl de carne. Vorbește papa? Iisus este cel ce vorbește” (conform „Catholic Național”, 13 iulie, 1895). Pius al X-lea a afirmat că liderii Reformei erau „dușmani ai Crucii lui Hristos”. Papa Pius al XI-lea (1922-1939) a declarat, în 1928, că Biserica Romano-Catolică este singura Biserică a lui Hristos.

În anii 1800, Vaticanul nu o ducea prea bine din punct de vedere financiar. Reputația sa era atât de șifonată, încât nici un bancher creștin nu-l ajuta, în 1835, James Mayer Rothschild (1792-1868) a intervenit și a

împrumutat Vaticanului 200 000 de dolari. Papa Grigore al XVI-lea (1831-1846) a fost atât de plin de recunoștință, încât a acordat familiei Rothschild o decorație papală. De atunci, reprezentanții acestei familii s-au numărat printre agenții financiari ai Vaticanului. Dar împrumutul nu era suficient. Au fost vândute proprietăți și relicve ale sfinților sau luați o parte din banii primiți la Altarul din Lourdes. De asemenea, au obținut bani vânzând paie din patul papei, lumânări, mătănii și imagini ale Sfintei Fecioare. Au încercat, totodată, să câștige bani prin înființarea Peter's Pence (pence=pluralul de lapenny) în Statele Unite, în 1868, la un an după ce Washingtonul a rupt relațiile diplomatice cu Vaticanul (reluat în 1984).

Ani la rând papii au fost conducători pe o suprafață de 16 mile pătrate în centrul Italiei, zonă numită statul papal. Acesta a fost redus la circa 4 891 mile pătrate în 1860, când s-a format Regatul Italiei, în septembrie 1870, trupele italiene au mărșăluit spre Roma și au pus capăt puterii temporale a papei, limitându-i suveranitatea la palatele Vaticanului, Lateran (lângă Roma) și Castel Gandolfo. La 11 februarie 1929, cardinalul Gaspari și premierul italian Benito Mussolini semnează Tratatul de conciliere (cunoscut ca Tratatul de la Lateran), care stabilește statul independent al Vaticanului și face din catolicism religia oficială a Italiei, în baza acordului, Vaticanul a primit compensații pentru pierderea unor terenuri (40 de milioane de dolari), fiindu-i, de asemenea, transferate circa 5% din titlurile guvernului (circa 50 de milioane de dolari), în 1947, Tratatul de la Lateran a devenit parte a Constituției italiene (art. 7).

Vaticanul este cel mai mic stat independent din lume, suprafața sa fiind de 0,44 kmp. El include: Basilica Sf. Petru, care este cea mai mare biserică din lume; Palatul Vaticanului, care are 1 400 de încăperi și 200 de scări, fiind cea mai mare reședință din lume; Muzeul Vaticanului, care se întinde pe 0,052 kmp și include Capela Sixtină unde Michelangelo a pictat „Judecata de Apoi”; diverse clădiri între Viale Vaticano și Biserică; în sfârșit, Grădinile Vaticanului. Un număr de 13 clădiri situate în afara acestei zone sunt sub incidența dreptului de extrateritorialitate; mai există și locuințele personalului necesar administrației. Cuvântul Vatican înseamnă „centrul divinației”.

Cu o populație de 800 de locuitori, 3 000 de angajați și un buget anual de peste o sută de milioane de dolari, Vaticanul este biroul administrativ central al Bisericii Romano-Catolice. De aici, papa exercită puteri executive și judiciare peste un imperiu religios de peste un miliard de oameni, cuprinși în peste 20 000 de biserici. Vaticanul are mari proprietăți de stat (deține o treime din Roma), importante companii și servicii publice, controlând dobânzile (profiturile?) altora; posedă opere de artă foarte prețioase, obiecte religioase, importante depozite în bănci italiene și străine (inclusiv în Elveția și America). Se zvonește că Vaticanul deține 40-50% din acțiunile cotate la Bursa din Italia, a căror valoare se ridică la cinci miliarde de dolari.

Statul Vatican are propriul steag, propria bancă, postul său de radio (*Radio Vatican*, care emite în 30 de limbi și poate fi recepționat în orice țară a lumii), cotidianul *L'Osservatore Romano*, un oficiu poștal cu emisiuni filatelice proprii, rețea telefonică, Institutul pentru Lucrări Religioase (înființat în 1942, el aduce statului venituri de circa zece milioane de dolari anual), o farmacie, un bar, o benzinărie, un depou feroviar și o tipografie. Nu există taxe; statul eliberează propriile pașapoarte și documente de cetățenie. Țară neutră, dispune de un sistem de protecție și asigurare a ordinii publice, alcătuit din 100 de membri ai Gărzilor elvețiene și 150 de polițiști italieni.

În ciuda eforturilor Bisericii Catolice de a distruge Biblia, Sfânta Scriptură a supraviețuit și, în 1603, regele James I al Angliei a adunat la un loc 54 de învățați din țara sa, cerându-le să strângă manuscrise și să pregătească realizarea unei Biblii. Ei au folosit manuscrisele din Antiohia și textul evreiesc massoretic (de la cuvântul ebraic massorah=tradiție), încheindu-și opera în 1611. Rezultatul a fost Biblia regelui James, folosită de episcopalienii din Anglia și de presbiterienii scoțieni. Astăzi, aceasta este versiunea cel mai larg acceptată a Sfintei Scripturi.

În Anglia, două grupuri s-au opus Bisericii Anglicane din cauza controlului centralizat și a ritualurilor sale complicate: puritanii, care doreau să o judece și să o purifice din interior, și separatiștii, care credeau că biserica este atât de coruptă, încât o reformă este imposibilă. Pentru a

scăpa de persecuția regelui James I, mulți credincioși, conduși de William Bradford, au plecat în Olanda, în 1608. În 1619, ei s-au alăturat unui grup mai mare din Anglia și s-au îndreptat, la bordul navei Mayflower, spre America, debarcând, în noiembrie 1620, la Cape Code, în Massachusetts. În total erau 102 coloniști, între care 35 de protestanți foarte pioși, care au devenit cunoscuți sub numele de „Părinții pelerini”. Aceștia și tovarășii lor de drum au semnat, în perspectiva viitoarei lor așezări, o înțelegere de bună conviețuire - numită „Mayflower Compact” -, bazată pe principiile creștine și pe respectarea credinței fiecăruia. William Bradford a fost ales primul lor șef, acesta instituind un sistem diferit de cel din colonia Jamestown, din Virginia (unde locuiau anglicani), care se baza pe teoriile comunale ale lui Platon și Francis Bacon. Deși jumătate din coloniști nu au „supraviețuit iernii aspre, aici au venit tot mai mulți oameni dornici să se elibereze de sub dominația Bisericii Anglicane din Anglia. Pentru a-și apăra libertatea abia găsită, stilul lor de guvernare a luat forma teocrației, care permitea doar enoriașilor înstăriți să voteze; de asemenea, nu exista nici un fel de toleranță față de alte religii.

Pe măsură ce populația a sporit, puritanii n-au mai putut menține un control strict, alte colonii fiind fondate în Noua Anglie de cei ce nu au acceptat rigiditatea credinței. Chiar dacă, spre finele secolului XVII, acest control a dispărut, coloniile care au acceptat să primească quakeri (mișcare a creștinilor pacifiști și foarte toleranți, apărută în Anglia) și evrei au continuat până în 1783 să interzică religia romanocatholică.

În 1624, olandezii au fondat colonia New Netherland, ocupată de britanici în 1664 și numită New York. Aici au înflorit numeroase grupuri religioase, cum ar fi olandezii reformați, suedezii luterani, protestanții francezi (hughenoții), quakerii și evreii, în 1682, ca răspuns la „Holy Experiment” al lui William Penn (quaker), quakerii, presbiterienii scoțiano-irlandezi, mennoniții și alți credincioși veniți din Germania s-au așezat în Pennsylvania. Deși Maryland a luat ființă în 1634 ca o colonie catolică, ea a fost repede invadată de protestanți, care au dominat, ca religie, America până la Războiul civil.

Consiliu! Mondial al Bisericilor în 1910, J.R. Mott, preot american

metodist în vârstă de 45 de ani, a condus Congresul Mondial de la Edinburgh, destinat să stabilească relații interreligioase și să elimine suprapunerile în sfera misionară. De asemenea, la Stockholm a avut loc, în 1925, Consiliul Universal Creștin al Vieții și Muncii, iar la Lausanne, în 1927, Conferința Mondială a Credinței și Ordinii, în cele din urmă, s-a ajuns la Consiliul Mondial al Bisericilor (WCC), creat la Amsterdam, la 23 august 1948, unde au participat reprezentanți ai 144 de biserici din 44 de țări. Cuvântul de ordine, așezat deasupra tribunei, a fost „O singură lume, o singură biserică”.

Cu acest prilej, au fost numiți șase copreședinți ai organizației, între care americanul G. Bromley Oxham, care era mason de gradul 33 și vicepreședinte al organizației de orientare comunistă „Federația metodistă pentru acțiune socială”, în lucrarea sa din 1945, intitulată „Munca și lumea de mâine”, acesta scrie: „Muncitorii din Rusia vorbesc. Ei spun că dorința americanilor referitoare la viață, libertate și obținerea fericirii nu va putea fi realizată până când nu i se va adăuga obligația universală de a munci într-o societate în care mijloacele de producție aparțin poporului, iar roadele producției merg la popor...”.

Un alt copreședinte, T.C. Chao, era decanul Școlii de religie a Universității Yenching din Beijing (considerată „Harvard-ul Chinei”, a fost, în parte, fondată de familia Rockefeller). Când puterea a fost preluată de comuniști, Chao și studenții săi au salutat evenimentul, fostul decan primind o funcție importantă în noul guvern chinez. Josef L. Hromadka, din Praga, membru fondator al Comitetului Central al WCC, era membru al Partidului Comunist, într-o cuvântare rostită în ianuarie 1959, el a spus: „Comunismul nu este întruchiparea răului sau «uciderea sufletelor», așa cum cred unii oameni din Vest. Este sarcina noastră să dovedim că e vorba de o minciună. Comunismul a izvorât din eforturile umaniste ale multor filosofi și poeți care au dorit să creeze o mai dreaptă și fericită societate umană”.

Conform membrilor săi, WCC este „o asociație a bisericilor care cred în Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu și Salvator după cum spune Scriptura, motiv pentru care înțeleg să îndeplinească împreună chemarea lor comună

spre gloria Dumnezeuului Unic, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh". Cu toate acestea, faptele au arătat că ordinea de zi era cu totul alta. La reuniunea din 1948, Adunarea de constituire a WCC a aprobat și trimis bisericilor membre un raport intitulat „Biserica și dezordinea societății”, în care se spune: „Biserica creștină ar trebui să respingă atât ideologia comunistă, cât și pe cea capitalistă. Ideologia comunismului promite că libertatea va veni automat, după înfăptuirea revoluției. Capitalismul pune accentul pe libertate și promite că justiția va deriva din libera inițiativă. Și această ideologie s-a dovedit a fi falsă. Este responsabilitatea creștinilor să caute noi soluții creatoare, care să nu permită justiției și libertății să se distrugă una pe cealaltă”., în 1952, dr. O. Frederick Nolde, director al Comisiei Bisericilor pentru Relații Internaționale, a declarat: „Adevăratul nostru dușman nu este guvernul sovietic”. În 1966, Comitetul Central al WCC a apreciat că „victoria americană în Vietnam va produce numeroase dificultăți”. Și a cerut Statelor Unite „să oprească bombardarea Vietnamului de Nord și să-și revadă și modifice politica prin care încearcă stăvilirea comunismului”. De asemenea, a cerut Națiunilor Unite primirea, ca membru cu drepturi depline, a Chinei comuniste, în mai 1967, dr. Martin Niemoeller, președintele WCC, a primit Premiul Lenin pentru Pace.

Comitetul Central al WCC, alcătuit din 120 de membri, se întrunește anual pentru a elabora politici și a lua decizii. Comitetul Executiv se întrunește de două ori pe an pentru a implementa hotărârile adoptate de Comitetul Central, întreaga organizație are reuniuni periodice o dată la șapte ani. Obiectivul declarat constă în stimularea mișcării ecumenice și crearea unei biserici atotcuprinzătoare. WCC este alcătuit din liberali, evanghelici, neoortodocși, armeni, calvi-niști, protestanți, luterani, anglicani și ruși ortodocși. Majoritatea bisericilor care nu sunt romano-catolice fac parte din WCC, care a extins invitația de participare și spre alte grupuri, cum ar fi hindușii, budiștii, musulmanii și evreii. WCC are circa 300 de biserici-membre din 90 de state, care reprezintă aproximativ 400 de milioane de persoane, în octombrie 1979, dr. Lukas Vischu, ministrul elvețian al reformei, și liderul ortodox Dimitrios I au cerut Bisericii Romano-Catolice să fuzioneze cu WCC.

în mai 1969, WCC a recomandat bisericilor-membre să sprijine manifestările violente, destinate înlăturării tiraniei politice și „combaterii rasismului”. De atunci, a acordat sprijin financiar unui număr de aproximativ 46 de grupuri revoluționare din 17 țări. Unele sunt comuniste, în vreme ce altele au primit arme din Rusia. Astfel, SWAPO (Angola) a primit 125 000 de dolari, Congresul Național African din Mozambic (al cărui lider, Joe Slovo, a fost membru al Partidului Comunist și colonel în KGB) - 65 000 de dolari, Frontul Patriotic al lui Mugabe - 85 000 de dolari. După ce a preluat puterea în Zimbabwe (fosta Rhodesie), Robert Mugabe, un foarte cunoscut terorist comunist, a declarat în fața unei delegații a WCC: „Este momentul să recunoaștem deschis sprijinul pe care WCC l-a acordat luptei noastre”. La Conferința de la Melbourne, din mai 1980, delegații din Zimbabwe au arătat: „Victoria atât de greu câștigată nu a fost obținută numai prin hotărârea cu care am luptat. Am fost susținuți prin ajutor material și spiritual, acordat de WCC și bisericile-membre”.

Fondurile au sporit, în 1972, la un milion de dolari. Pe de altă parte, în perioada 1969-1979 a fost furnizată, în cadrul Programului de Combatere a Rasismului, suma de 2 600 000 de dolari anual. De asemenea, de-a lungul a zece ani, WCC a dat milioane de dolari Vietcongului, gruparea comunistă din Vietnamul de Nord. Alți 500 000 de dolari au fost dați Vietnamului de Nord pentru „noile sale zone economice”, în sfârșit, patru mișcări antiguvernamentale din Africa au primit 200 000 de dolari. Principalii donatori americani în contul WCC au fost Biserica Presbiteriană, Metodistii Uniți, Discipolii lui Hristos, Biserica Evanghelică Luterană, Biserica Unită a lui Hristos, Episcopalienii și Biserica Baptistă.

Infiltrări comuniste

Consiliul Național al Bisericilor lui Hristos (NCC), filiala americană a Consiliului Mondial al Bisericilor (WCC), a fost creat la 29 noiembrie 1950 prin unirea a 14 grupuri inter-confesionale. De fapt, a fost o reorganizare a Consiliului Federal al Bisericilor, de orientare procomunistă, care fusese înființat în 1908 de dr. Walter Rauschenbusch - purtătorul de cuvânt al creștinismului socialist, care a cerut „o nouă ordine, bazată pe principiile creștine ale egalității în drepturi și împărțirii democratice a puterii

economice” - și dr. Harry F. Ward, important lider comunist. Documentul de creare a NCC a fost alcătuit pornind de la un text al lui Ward intitulat „Crezul social al bisericilor”, în care se afirmă că biserica trebuie să se bazeze „pe cea mai echitabilă împărțire a ceea ce produce industria”. Era, practic, o formă subtilă de a pleda în favoarea ideii comuniste a confiscării proprietății private.

Când clanul Rothschild l-a însărcinat pe Jacob H. Schiff să submineze religia în America, acesta i-a pasat o parte din responsabilități lui John D. Rockefeller. La rândul său, clanul Rockefeller i-a oferit o slujbă lui Ward, care timp de 25 de ani a fost profesor la Union Theological Seminary din New York, instituție de învățământ creată cu ajutorul mării familii de industriași evrei. Manning Johnson, membru al Partidului Comunist, spune despre Ward că era „arhitectul-șef al infiltrării și subversiunii comuniste în sfera religiei”, în 1907, Rockefeller a finanțat „Fundația metodistă a serviciului social”, condusă de Ward, care reprezenta prima organizație americană de orientare comunistă. Această instituție religioasă a pus sub semnul îndoielii nașterea lui Iisus de către Fecioara Maria și divinitatea lui Hristos. Un an mai târziu, fundația s-a reorganizat și și-a schimbat numele în Consiliul Federal al Bisericilor. Congresmenul Arthur M. Free a spus, în 1927, că acest consiliu este „o organizație comunistă care a urmărit crearea unei biserici de stat”. Timp de trei ani, între 1926 și 1929, John D. Rockefeller a sprijinit acest grup cu suma de 137 000 de dolari. Tot el a oferit, la New York, terenul pe care s-a ridicat clădirea cu 15 etaje a Interchurch Center, edificiu unde își avea sediul central și Consiliul Național al Bisericilor (NCC). Alcătuit din 36 de grupuri, NCC este cel mai important reprezentant al mișcării ecumenice din America. Din această organizație fac parte peste o sută de mii de biserici, cifra enoriașilor ridicându-se la 45 de milioane.

În numărul din ianuarie 1926 al revistei masonice New Age, membrii NCC au fost chemați „să se îndrepte spre Biserică, să o ajute să renască, să se liberalizeze, să se modernizeze și să o facă mai agresivă și mai eficientă. A proceda altfel înseamnă a-ți trăda țara, Creatorul și îndatorirea căreia ai promis că te vei supune”. Mulți dintre pastorii NCC sunt masoni, în

numărul din 22 mai 1989 al revistei *Time*, dr. Richard Mouw de la Fuller Theological Seminary, din California, scrie că bisericile-membre ale NCC propovăduiesc „magicul, ocultul și ideologia New Age”.

Consiliul Național al Bisericilor i se datorează versiunea standard revizuită a Bibliei. De asemenea, NCC s-a ocupat de libertățile civile, justiția socială și critica teologică a politicii externe a Statelor Unite, mai ales referitoare la China și Indochina. A susținut că SUA trebuie să se subordoneze Națiunilor Unite, în 1960, un comitet de investigare al Congresului constata: „Analizând NCC, am descoperit peste o sută de persoane din conducerea acestuia care au relații cu organizații comuniste”. De pildă, Church World Service (CWS), un organism al NCC, a trimis bani „unor grupuri care sprijină Organizația pentru Eliberarea Palestinei, dar și guvernelor din Cuba și Vietnam, mișcărilor prosovietice din America Latină, Asia, Africa și unor grupări politice marginale din SUA”. O altă organizație coordonată de NCC, Domestic Hunger Network, a donat sume importante unor grupări politice din întreaga lume.

La rândul său, NCC a fost puternic finanțat: în 1980, Biserica Metodistă a donat opt milioane de dolari; Biserica Unită Presbiteriană (care s-a unit cu Biserica Presbiteriană din SUA în 1983), trei milioane; Biserica Unită a lui Hristos, două milioane; Biserica Episcopală, un milion; Discipolii lui Hristos, un milion.

Mesajul socialist al NCC a fost pus clar în evidență în mai 1972, când a avut loc o reuniune ecumenică sub emblema „Creștinii pentru socialism”, la care au participat 400 de americani. Ediția din 4 mai 1972 a ziarului *New York Times* scrie că noul grup „a chemat la victoria socialismului în America Latină, deoarece este singura alternativă acceptabilă, singura care poate pune capăt exploatării”.

Cine l-a sprijinit pe Billy Graham?

La o reuniune desfășurată la Los Angeles, în 1949, când Billy Graham, unul dintre cei mai importanți exponenți ai mișcării evanghelice din America, urma să se decidă dacă își va intensifica sau va pune capăt activității sale, a apărut brusc un grup numeros de reporteri și fotografi. Cineva i-a spus atunci reverendului Graham: „Ai fost luat în brațe de

William Randolph Hearst". Din clipa aceea, presa controlată de Illuminati l-a sprijinit permanent pe Billy Graham.

Probabil este greu de acceptat și de aceea mulți se vor întreba cum este posibil ca Graham, unul dintre cei mai mari lideri religioși americani, să aibă legături cu Illuminati. Pentru a înțelege fenomenul, trebuie știut cum lucrează Illuminati, de ce fel de persoane se folosește, astfel încât oameni admirați și respectați de milioane de ființe să acționeze pentru cauza sa, chiar dacă o fac într-o manieră indirectă.

Graham a spus că unul dintre prietenii lui cei mai buni este Jessie Bader, fost secretar pe probleme de evangheliism al Consiliului Național al Bisericii. Altul este Tom Allen, un socialist din Scoția, care a declarat că „Billy Graham este una dintre cele mai puternice conștiințe sociale pe care le-am cunoscut vreodată”. Multă vreme, Graham a fost un susținător al Națiunilor Unite, în 1960, a scris pentru revista *Life* un articol de sprijinire a candidaturii prezidențiale a lui Richard Nixon, pe care îl considera „prietenul meu cel mai apropiat din lumea politică”. Sub presiunea taberei care îl prefera pe J.F. Kennedy, redacția a decis să nu publice articolul. Când majoritatea americanilor l-au criticat și ironizat pe Nixon pentru intenția sa de a vizita China, Billy Graham s-a dus la Washington și a organizat o reuniune la Casa Albă a celor mai importanți lideri religioși din țară. El și Henry Kissinger au reușit să convingă pe toată lumea că vizita la Beijing era necesară.

După cum scrie revista *Parade* din 1 februarie 1981, Graham ar fi declarat la un moment dat: „Comunismul este inspirat, condus și motivat de diavol. America se află la o răscruce: ne vom îndrepta spre atești și spre cei cu vederi de stânga sau ne vom orienta spre dreapta și vom îmbrățișa crucea?”. Tot el îi numea pe comuniști „credincioșii în Satan” și considera că „ori comunismul trebuie să moară, ori creștinătatea trebuie să moară, pentru că, în momentul de față, se dă o luptă între Hristos și Antihrist”.

În mai 1982, Graham a fost invitat să ia cuvântul la „Conferința mondială a lucrătorilor din religie pentru salvarea sfântului dar al vieții de catastrofa nucleară”. La această reuniune, care a fost sponsorizată de Biserica Ortodoxă Rusă, au participat 600 de prelați din lumea întreagă.

Administrația Reagan a încercat să-l convingă pe Graham să nu se ducă, temându-se să nu devină o victimă a propagandei comuniste.

La conferință, Graham a declarat că nu a constatat nici un fel de represiune religioasă la sovietici, adăugând: „Sunt, desigur, unele diferențe în ceea ce privește practicarea religiei la voi și la noi. Dar nu se poate spune că în țara voastră nu există libertate religioasă”. La întoarcere a fost întrebat dacă opiniile sale despre comunism s-au schimbat: „Puțin, da; dar asta nu înseamnă că sunt procomunist”, a răspuns el.

: Mișcarea ecumenică a Bisericii Catolice

Papa Ioan al XXIII-lea (1958-1963) a scris următoarele: „Dacă vom înțelege această sarcină uriașă (ecumenismul) și dacă eliminăm ceea ce ar putea fi, din punct de vedere uman, un obstacol pe calea pe care dorim s-o facem mai ușoară, atunci vom reprezenta Biserica în toată splendoarea ei, fără pete și zbârcituri, și le vom spune tuturor celor care au fost separați de noi, ortodocși, protestanți etc.: «Frați ai noștri, aceasta este Biserica lui Hristos! Am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a fi demni de ea»,..

La 11 octombrie 1962, papa Ioan al XXIII-lea a ținut primul Consiliu ecumenic la Basilica Sf. Petru din Roma, cu scopul de a moderniza biserica. Au participat 2 700 de persoane, între care întreaga ierarhie a Bisericii Romano-Catolice, 28 de prelați ne-catolici, reprezentanți din partea majorității denominațiilor (asociații de parohii) protestante, demnitari ai Bisericilor Ortodoxe Orientale din Orientul Mijlociu. Câteva luni mai târziu, Consiliul a convocat 2 500 de demnitari ecleziastici și 50 de observatori din partea denominațiilor ne-catolice. După moartea papei, Billy Graham a declarat la o conferință de presă ținută la Bonn: „Papa Ioan al XXIII-lea a deschis, pentru omenire, o etapă cu totul nouă. Ar fi o mare tragedie ca înalții cardinali să aleagă un papă care ar acționa împotriva deciziilor lui Ioan al XXIII-lea, refăcând astfel zidul ce separă credințele creștine”.

Un an mai târziu, la 23 septembrie 1963, papa Paul al VI-lea (1963-1978) a lansat un apel la unitate creștină și a declarat că țelul fundamental al Consiliului ecumenic este unirea tuturor creștinilor, în cadrul acestui organism s-a vorbit despre fuziunea cu Consiliul Mondial al Bisericilor

(WCC), astfel încât să ia ființă Biserica Catolică Creștină a Bisericii Unite a lui Hristos. Papa a donat 10 000 de dolari Comisiei pentru Credință și Ordine a WCC. Unii au speculat faptul că Paul al VI-lea a fost ales la șase ani de la desemnarea predecesorului lui, în luna a șasea (iunie) și avea vârsta de 66 de ani!

Timp de doi ani, un grup alcătuit din opt protestanți conduși de Charles Colson (fost consilier special al lui Nixon, considerat un „geniu al răului”, a stat în închisoare din cauza implicării în „afacerea Watergate”) și șapte romano-catolici avându-l în frunte pe părintele Richard John Neuhaus a redactat un document de 25 de pagini, intitulat „Evanghelicii și catolicii împreună: misiunea creștină a celui de-al treilea mileniu”. Protestanții și catolicii erau chemați să renunțe la opoziția dintre ei și să se unească împotriva dușmanilor comuni ambelor filosofii religioase, în noiembrie 1994, în publicația *Christianity Today* a apărut un articol al lui Colson intitulat „De ce catolicii sunt aliații noștri”. Textul pare să facă parte din campania vizând apropierea ideologică între cele două religii. Obiectivele lui Colson rămân însă suspecte, date fiind acceptarea Premiului pentru progres în domeniul religiei, acordat de liderul New Age, John Templeton, și care se ridică la un milion de dolari, precum și dezvoltările privind legăturile dintre Națiunile Unite și inițiativa sa de a crea organizația Frison Fellowship Ministries (destinată să promoveze studiul Bibliei de către deținuți). De precizat că Neuhaus, fost luteran, neagă minunile și învierea lui Iisus.

Documentul despre misiunea creștină a mileniului trei a fost semnat de mulți lideri romano-catolici americani, precum și de importanți lideri protestanți, dar a intrat sub tirul criticilor venite din partea evanghelicilor. La 19 ianuarie 1995, Colson și câțiva protestanți s-au întâlnit cu reprezentanți ai celor ce respingeau textul, încercând o acțiune de reconciliere. Chiar dacă nu au putut fi rezolvate toate problemele, participanții au declarat că reuniunea s-a desfășurat „în adevăratul spirit al ecumenismului”. Printre cei prezenți s-a aflat și Pat Robertson, „televanghelist” notoriu, deținător al unui imperiu mediatic. În ochii multor credincioși el a pierdut mult din credibilitate după ce a intrat în

bătălia alegerilor prezidențiale din 1992, declarând că Dumnezeu i-a spus să candideze. Totuși, deși a fost învins, a căpătat notorietate, ceea ce l-a ajutat să devină cel mai important lider religios american de la Billy Graham încoace. A scris adesea despre noua ordine mondială, dar când a fost invitat la emisiunea celebrului Larry King, a refuzat să dea un răspuns precis pe această temă. Și, un amănunt: în cartea sa „Noul mileniu”, apărută în 1990 la editura World Publishing, pe fiecare filă, sus, în dreapta numărului paginii, se află desenat un cerc cu un punct în mijloc. Un simbol neobișnuit: el este folosit ca semn astronomic al soarelui; corectorii îl utilizează pentru a indica necesitatea inserării, în acel loc, a unei virgule; îl mai folosesc uneori matematicienii ca simbol al cercului. Dar nici una dintre aceste utilizări nu pare a se potrivi în cazul de față. Conform unor documente descoperite de germani în 1785, acesta era simbolul secret care reprezenta Illuminati.

Dezvoltarea unei Biserici universale

Conform Apocalipsei 17:3-4, culoarea caracteristică falsului profet (sau falsului Mesia), despre care se spune că va veni cândva, va fi „stacojiul” (roșul). Se afirmă că roșul, care este culoarea fundamentală a papalității, semnifică sângele lui Iisus. Roșul a mai fost asociat și cu comunismul și satanismul. Papa Benedict al IX-lea (1032-1045, 1045-1048) a fost bănuț că practica vrăjitoria și magia; s-a spus despre papa Bonifaciu al VUI-lea (1294-1303) că a comunicat cu demonii; se crede că papa Silvestru al II-lea (999-1003) și papa Sixtus al V-lea (1585-1590) au avut și ei de-a face cu vrăjitoria. Toate aceste date ar putea indica faptul că falsul profet ar putea fi un papă.

Unii cercetători afirmă că falsul profet ar putea fi evreu, dar prin aceasta nu se exclude legătura cu Vaticanul, în 1130 a fost ales papă Anacletus al II-lea. Străbunicul său a fost Baruch, un om de afaceri evreu plin de succes, sfetnic al papei Benedict al IX-lea. Papa i-a cerut să se convertească la catolicism, ceea ce Baruch a făcut, adoptând numele Sfântului părinte. „Benedict” înseamnă în latină „binecuvântat”, în vreme ce „Baruch” semnifică același lucru în ebraică. De fapt, convertirea s-a făcut doar cu numele, pentru că Baruch a continuat să finanțeze o sinagogă din cartierul

evreiesc al Romei.

Fiul lui Baruch, unul dintre consilierii papei Honorius al II-lea (1124-1130), și-a schimbat numele în Lee. Fiul lui Lee, Petrus Leonis, a fost primul care a folosit numele de Pierleone. Familia sa a devenit una dintre cele mai puternice din Roma, fiind foarte activă în relațiile cu Biserica Catolică. Unul dintre fii, Pietro, a fost trimis într-o mănăstire, unde a studiat și s-a pregătit intens, ajungând cardinal.

Când Honorius al II-lea era pe patul de moarte, s-au făcut pregătiri pentru alegerea unui nou papă. Familia Pierleone l-a propus pe Pietro, cardinalul, în vreme ce familia Frangipani a înaintat numele altui candidat. După moartea papei, această din urmă familie a convins o parte a cardinalilor să opteze pentru candidatul propus de ea, care a luat numele de Inocențiu al II-lea (1130-1143). În aceeași zi, Pierleone a organizat o altă reuniune, cu un număr mai mare de cardinali, alegându-l pe Pietro, care a luat numele de Anacletus al II-lea (1130-1138). Acesta a rămas la Roma, în timp ce Inocențiu a plecat în Franța. A călătorit apoi prin Europa, acuzându-l pe Anacletus că este un „antipapă”. În ciuda eforturilor pentru a-l înlătura, Anacletus a rămas papă până la moartea sa, în 1138. Un an mai târziu, Inocențiu s-a întors la Roma. După ce Victor al FV-lea a demisionat (și el a fost considerat un „antipapă”), Inocențiu al II-lea a fost instalat în scaunul papal, rămânând în această funcție până la moartea lui, în 1143. În prezent, Vaticanul îl consideră pe Anacletus al II-lea drept un „antipapă” („cel care, contrar canoanelor, revendică sau exercită funcția de Pontif Roman”), motiv pentru care l-a eliminat din istoria papală. Alți doi papi au fost membri ai familiei de evrei Pierleone: Grigore al VI-lea (1045-1046) și Grigore al VII-lea (1073-1086). Cunoscut ca „Hildebrand”, acesta din urmă, un descendent al uneia dintre fiicele lui Lee, a fost ulterior proclamat sfânt.

La 13 mai 1917, lângă Patima (Portugalia), Luciei dos Santos și verilor ei Jacinta și Francisco Marta li s-a arătat pentru prima dată Fecioara Maria, viziunea repetându-se de cinci ori. Se spune că aceasta a făcut trei profeții referitoare la primul și al doilea război mondial, precum și la Rusia. Una dintre ele arată că, atunci când pe cer va apărea o lumină necunoscută, acesta va fi un semn de la Dumnezeu, care va pedepsi omenirea prin

război, persecuții și foamete.

Fecioara Măria a cerut ca ultima dintre profețiile ei să rămână secretă până în 1960 (când, întâmplător, președinte al Americii devine, pentru prima dată, un romano-catolic -J.F. Kennedy). În 1944, profeția, așternută pe hârtie de Lucia, devenită călugăriță carmelită la Coimbra, Portugalia, a fost sigilată și dată episcopului Portugaliei, documentul rămânând cunoscut sub numele de „Al treilea secret”. Textul a fost trimis la Roma și păstrat în apartamentul papei din Palatul apostolic. Se spune că, în momentul în care a citit profeția, în 1960, papa Ioan al XXIII-lea a fost vizibil șocat. El nu a dezvăluit conținutul acesteia, deoarece, a spus el, „nu se referă la vremurile noastre”. Mulți au crezut că profeția are legătură cu Armageddon; în ultimii ani, o serie de persoane au reușit să afle mai multe.

Profeția spune că lumea va fi pedepsită pentru că nu a ascultat de legile Domnului și s-a îndepărtat de El. Când a fost desigilată de papă, în 1960, ea ar fi trebuit publicată pentru ca întreaga omenire s-o afle; după aceea, Rusia ar fi fost luată sub ocrotirea Sfântei Fecioare și binecuvântată de papă și de episcopi. Dacă primele două fapte se împlineau, mânia Domnului nu se mai abătea asupra pământului. Dacă nu, Rusia va deveni instrumentul pedepsei lui Dumnezeu asupra popoarelor.

În 1957, cardinalul Ottaviani a declarat, referindu-se la profeție, că aceasta „ar trebui ascunsă în cel mai pierdut, adânc, întunecat și inaccesibil loc de pe pământ”. Papa Ioan Paul al II-lea a afirmat, în 1978, că predecesorii săi „au preferat să amâne publicarea, pentru a nu încuraja comunismul mondial să facă anumite mișcări”. Doi ani mai târziu, în timp ce se adresa unui grup de catolici germani, Ioan Paul al II-lea a admis că „Al treilea secret” se referea, într-adevăr, la evitarea pedepsei lui Dumnezeu. Dar, a spus el, deoarece Ioan al XXIII-lea, din rațiuni diplomatice, nu a respectat cele prevăzute, profeția a început să se împlinească și nu mai poate fi oprită.

La 24 ianuarie 1979, Ioan Paul al II-lea s-a întâlnit, la Vatican, cu ministrul de externe sovietic Andrei Gromîko. Ulterior, acesta a spus despre Suveranul Pontif că este „un om cu o viziune globală”. Papa a precizat, la rândul-i, că discuția s-a referit la „proiecte pentru pacea lumii”.

Numărul din 3 aprilie 1994 al revistei *Parade* a avut pe copertă fotografia papei Ioan Paul al II-lea, însoțită de următorul text: „Ne manifestăm încrederea că Ierusalimul va deveni orașul păcii pentru întreaga lume și că toate popoarele se vor putea întâlni aici”. Interviu din interiorul revistei pune accentul pe stabilirea de relații diplomatice între Vatican și statul Israel, la 30 decembrie 1993, eveniment care s-a produs într-un moment când Israelul acționa pentru acorduri de pace în Orientul Mijlociu.

Înțelegerea va permite Vaticanului să ocupe un loc la masa negocierilor asupra statutului final al Ierusalimului. Ambasada Sfântului Scaun se va afla la Tel Aviv, unde sunt majoritatea ambasadelor, deoarece Ierusalimul nu este recunoscut drept capitala Israelului, în martie 1994, Vaticanul a stabilit, de asemenea, relații cu Iordania, țară musulmană din estul Israelului, ceea ce ar putea indica începutul unei acțiuni a Vaticanului vizând o mai mare implicare a sa în reglementarea situației din Orientul Mijlociu. Papa Ioan Paul al II-lea a spus: „Trebuie să se înțeleagă că evreii, care timp de două mii de ani au fost risipiți printre popoarele lumii, au decis să se întoarcă pe pământul strămoșilor. Este dreptul lor”. Reprezentanții liniei dure de la Vatican au criticat rolul crescând al papei de „protector al evreilor”, dar aceasta este, probabil, o împlinire a profeției.

A construi teoria potrivit căreia papa este pe punctul de a deveni falsul profet, iar Biserica Romano-Catolică o parte a Bisericii Mondiale nu trebuie interpretată ca o retorică anti-catolică. Așa cum am mai arătat, Biserica Catolică, cât și bisericile protestante care fac parte din Consiliul Mondial al Bisericilor, vor fi, în anii următori, total diferite de ceea ce au fost. Liberalismul, care a pătruns atât de adânc în religie, va transforma radical și profund aceste biserici. De asemenea, în viitor, papa nu va mai fi cel pe care îl cunoaștem astăzi; de aceea, acțiunile sale decurgând din Biblie s-ar putea să nu reflecte respectul pe care îl datorează liderul unei religii care, din punct de vedere teologic, este creștină.

David Allen Rivera,

„Final Warning - a History of the New World Order”

Adaptare de Anca Voican